

Kinh Tăng Chi | Chương Ba pháp | Phẩm Ananda | Sư Giác Nguyên giảng 29/04/2018

Anh hello các vị, xin chào các vị. Các vị nghe rõ không? Các vị nghe rõ không?

Các vị cho xin mấy bài mới, mình đi học với. Mấy bài mới, mấy cái bài hôm đầu tiên của giảng sáng nay là mình học về cái kinh, là kinh Săn Ngát. Có một cư sĩ, có một cư sĩ Samana, một sa môn. Nó từ cái động từ là pañj? và citta, có nghĩa là cái nghĩa bỏ hai lần, quăng vứt, luyện chế, từ đó nó mới ra cái chuyện Brahmacariya, có nghĩa là cái người đã xả từ bỏ tất cả. Nghĩa là sao ta? Có nghĩa là không còn cha mẹ, vợ chồng, con cái bên cạnh nữa, mà cũng không có tự viện, không có đạo tràng, không có tịnh thất, không có thảo am, lều phòng nữa, mà đi lang thang như vậy.

Cho nên nó mới có cái chữ gì là jhu jhu sĩ, giống như là du ca, vang lên vô sĩ gì đó. Nó có nhiều cái loại, nhiều cái loại tu sĩ. Chẳng hạn như ta xác là cái loại gạo sĩ mà sống trong rừng, nhé. Chúng ta tách từ cái chữ được thiêu đốt là người tôi, là người thiêu đốt tất cả phiền não. Nói là ở góc độ dùng từ ngữ còn nghĩa đen bên ngoài đó có nghĩa là chỉ dính cái mộng tôi trong rừng sâu, dựng sáu với tưởng là nam giới cộng với anh. Nói chung thành ra sáu với.

Nhớ cái đó là sa môn, còn mấy cái ông mà du sĩ này là mấy ông là coi như không có theo một cái tôn chỉ tín ngưỡng nào đặc biệt hết. Không có đi làm sao con trai, không có những chút kiên chút nhẹ, không có một cái tôn chỉ, cương lĩnh tâm linh nào đặc biệt, cố định sẵn. Mình đi ôn lại khái niệm chút nha.

Rồi có nhiều là như vậy. Rồi còn cái nó có loại tu sĩ nữa, lập tâm anh nhá. Rồi mấy ông này là có học hành giáo điển Veda, rồi có tự viện, được tiền phong thờ lửa, rồi cúng tế thần linh mỗi ngày. Nhưng mà trong quý đó mà là vô mấy giờ chia ra hai nhóm. Có nhóm thì vừa tu hành mà có vợ có con, có tài sản, có trang trại, có chuồng trại, có nông trại đầy đủ, có tài sản lớn y như một đại gia vậy đó. Nhưng mà vừa làm đại gia vừa tu hành.

Còn ông thì coi như chỉ một đời trì tụng Veda, nhà thờ cúng thần lửa nhưng mà sống độc thân, nha. Ấn Độ mới nhiều cái tôn giả vậy bạn.

Rồi bây giờ cái ông sa môn này, hôm trước nó gặp, ngày hôm nay nó mới hỏi ngài. Muốn gửi gì chứ nghe nói hình như là cái gì? Cái đường tâm linh mà các ngài đang theo đuổi, theo đuổi, theo đuổi theo các giáo thuyết của sa môn, của tâm linh, thì có nội dung là hướng tới cái sự lìa bỏ tham, sân, si.

Vậy này ông gọi dọn như về nhìn thấy ngủ ý, là ông muốn hỏi là lìa bỏ đi là như thế nào chứ không nói suông. Thì nghe nó đơn giản quá. Và vì đâu? Vì trong các nội dung giải pháp này là hướng tới cái cứu cánh là lìa bỏ tham, sân, si. Tôi muốn nghe cái đó.

Thì ngài hôm nay nói rõ, nói nghe. Đừng bỏ tham, sân, si. Vì tham, sân, si nó là ba cái nguồn chính yếu của tội khổ nhân gian. Chính vì có lòng tham cho nên người ta sẵn sàng làm bao nhiêu chuyện hại mình, hại người. Rồi chính vì sân, chính vì si nên người ta đã làm bao nhiêu chuyện hại mình, hại người. Cái chuyện này có kiếp sau đời khác hay em chưa tính tới cái gì mà có nhân luân hồi quả báo, tao không chưa nói tới. Chỉ nói chuyện trước mắt, ngày sống ở trong tham, sân, si là đang đi xe với con đường ai?

Mình hãy người xưa giờ trong vô số kiếp luôn rồi, mình sống thất niệm, sống không có trí tuệ thường xuyên là như vậy. 99 phần trăm thời gian luân hồi là...

ô số kiếp luôn rồi, mình sống thất niệm, sống không có trí tuệ, thường xuyên là như vậy. 99 phần trăm thời gian luân hồi là mình sống không có niệm, không có tuệ, không có từ tâm, công chánh, cho nên mình không có nhớ ra một mình.

Mình không có nhớ ra mới nghĩ ra một số chuyện sau đây. Đó là ngày sống bằng tiền ảo là đứt khoát là khổ, chưa biết cái quả báo nó ra sao. Chỉ biết trước mắt là sống khổ, khi nào rồi khổ. Mà trong khi đó, mình luôn luôn sống bằng tiền ảo thì có nghĩa là mình luôn luôn sống trong đau khổ.

Và càng sống trong đau khổ thì mình càng tìm cái giải pháp để giải cái đau khổ đó, mà đau khổ thêm nữa, nghĩa là khổ trong khổ, khổ trong khổ nha.

Cái điều thứ nhất là lâu đời mà không có nhận ra. Cái điều thứ hai nữa đó là chính vì mình không nhận ra cái khổ hiện tại thì làm sao mà mình đủ trí để mà mình thấy biết, mình tin là cái đó lại dẫn cái khổ tương lai đi.

Câu trước mắt mình còn thấy mà, gọi trước mắt của mình không thấy hết nha. Cái khổ mà từ tiền ảo ngay trong hiện tại là mình đã không tin rồi, không để ý rồi. Và cái điều nữa đó là từ đó mình không có thấy cái hiện tại, thì làm sao mình đủ sức mình thấy cái khổ trong tương lai do tiền ảo tạo ra.

Từ đó, mình bị dẫn. Từ hai cái đó, mình lại có một cái tướng kiểu giống huyền ảo đó. Mình lại rơi vào cái thứ ba nữa, đó là sao ta? Là mình không có rành trong một ngày mình tiền ảo bao nhiêu như vậy.

Mà cái thứ nhất mình không có rõ nữa kìa. Cái thứ hai là mình không ngờ được là mình đang sống trong đau khổ chỉ vì mình đang sống bằng tiền ảo rồi. Cái thứ ba, nếu không đủ sức thấy cái khổ hiện tại thì làm sao mình thấy được cái quả báo tương lai của nó, nha.

Chính vì mấy cái xong đây nè, chính vì mấy cái xong này, không có công phu là không ngờ mình đang sống trong tiền ảo liên tục, thường trực. Cái không ngờ đó là mình không có nghĩ ra được mấy chuyện sau đó cứ nghĩ bậy.

Còn tiền ảo rồi còn khổ, khổ nước mắt. Rồi cái thứ ba, cái không thứ ba nữa, mà lại không thấy được khổ hiện tại, thì làm sao mà mình thấy được tương lai, nha em.

Lâu lâu nó có một người nhảy ra khỏi cái bóng tối của tiền ảo, để mà chính đất tiền, để có được chút văn minh, có được cái kỹ tư duy để mình thấy được đó là có đời sau, có chuyện khác, có cái quả báo. Đó mới thấy lâm nó thì đừng đi lễ vụ của nhân viên

với khổ một chút, cần làm mát rồi coi như khỏi toàn tập, khỏi trăm phần trăm, khỏi toàn diện mới thấy.

Đây là lý do vì đâu, lý do vì đâu mà giáo pháp của đạo sư chúng tôi cứ luôn luôn kêu gọi là bỏ tham. Này, bỏ xong rồi bỏ suy người ta sao mà phải là bỏ tham. Mình đã hàng học, đã nghe không biết bao nhiêu lần.

Tham là chạy theo cái mình muốn: tôi muốn có cái này, muốn có cái kia. Rồi cái nữa là muốn đừng có cái này, muốn đừng có cái kia. Mà cái bị tướng tượng trong cuộc đời của các vị, ngay ước muốn này nè, nó được toại nguyện bao nhiêu phần trăm? Trong tâm, nghe chuyện không chỉ cần nghĩ đó là biết tại sao tham nó là khổ.

Mình nghĩ ra ngay tại sao nó là khổ. Mình khổ là bởi vì chuyện đơn giản đó. Cái chỗ cái tham nó có hai là muốn có cái kia, muốn có tiền, muốn được cái kia; muốn đừng có cái này, muốn đừng có cái kia. Mỗi hai cái muốn này nè, trong đời của mình mà được toại nguyện bao nhiêu lần? Có bao nhiêu phần trăm cái mình muốn tránh mà mình tránh được? Có bao nhiêu phần trăm cái mình muốn có mà mình có được trong đời của mình?

Năm cái mà mình muốn tránh mà mình tránh được, có bao nhiêu phần trăm? Cái mình muốn có mà mình có được trong đời của mình, có biết bao nhiêu người nhe răng ra mặt cười, tưởng như sung sướng, nhưng mà thật ra đó có, cổ vàng nói chuyện mà không muốn chấm, đánh cũng được. Có bao nhiêu cái bạn muốn mà muốn không được? Cái đó làm ta thấy khổ trong cái đời rồi.

Rồi tới cái ngay đó là sân. Sân nó là cái gì? Bất mãn trước cái trần cảnh. Thì cái tâm sự nó cũng có hai: đó là nó khổ là vì nó bất mãn rồi, vì nó không có được cái mà nó muốn; và cái thứ hai là mình mệt mỏi là vì mình phải chấp nhận cái mà mình ghét. Hai cái này nó làm cho cái đời có tâm sân, lúc nào cũng khổ.

Ở đây, sân nó có hai chiều. Nó khổ là vì mình phải chấp nhận cái mình ghét, nghĩa là mình không có được cái mình thích. Thế là mình sân, cái sân đó nó bị bất mãn trước

trần cảnh. Mà như vậy, chỉ riêng cái khoản sân này thôi đó là đã bị tường tượng nó khổ cỡ nào nữa. Khổ vô bờ, vô bến, vô lượng, vô biên. Chỉ riêng cái sân này là mấy người khổ rồi.

Rồi qua cái gì? Là sống trong cái tâm thức bóng tối, có nghĩa là không có thấy được cái bản chất thật của đời sống. Nó là cái nền cho hai cái ông kia. Chính vì sống trong cái bóng tối của nhận thức mà không thấy mọi thứ vô ngã, vô thường, cho nên một đời cứ đi trốn chạy cái này, đi tìm cái kia. Đó là do ông si, không phải là tác động của tham cho sân.

Si nó có mặt, chính cái cảnh này nè, xui khiến cho tham có mặt. Vậy thì cái si này có phải là tội khổ hay sao? Dứt khoát rồi. Ông làm mấy cái đó mà sao mà cũng phải được. Em đây là lý do vì đâu mà tham, sân, si nó được gọi là tội khổ, trầm luân.

Nói chính là cái đối tượng phiền não, đối tượng lìa bỏ của giáo pháp sinh vật bên đời. Bước vươn ra biển, nghe. Rồi, nói nghe nè. Quá rồi. Nhưng mà cách nào mà nó bỏ? Ta biết xem cái gì nghe nè, ngày mai quay lại, bạn học truyền thống là nó thì kiểu bánh tráng tạo cho nó thôi, chứ không có con đường nào khác.

Tôi nhắc lại một ngàn lần, bát chánh đạo. Làm cái gì? Bát đạo này không phải là chỉ có con số 8 thôi. Bát chánh đạo đây là tinh thần bát chánh đạo. Năm tu tập con đường thoát khổ là tu tập theo tinh thần bát chánh đạo, chứ không phải là ôm con số 8 này. Cái tinh thần là sao? Tu tập tam học cũng là bát chánh đạo. Tu tập chỉ quán cũng là bát chánh đạo. Tu tập thất giác chi, tu tập ngũ căn, ngũ lực, tịnh niệm, định tuệ, tứ như ý túc, tứ niệm xứ, thân thọ tâm pháp đều là bát chánh đạo hết.

Nhớ nha, nhớ cái này chứ còn cứ cái số 8 mà thì trang điểm thôi, nhưng mà nó thiếu ngay. Vậy mình đếm số 80 thì kẹt lắm nè. Lại nhớ rằng là tất cả, rồi có mấy nhóm trong 37 phẩm trợ đạo này chính là nhóm kia, nhưng mà duyên gì, duyên gì? Cái căn cơ chúng sinh mà có khi được Thế Tôn ngài nói 37 còn có hai thôi đó là chỉ quán. Cái này còn có cái này kia nữa, còn có một thôi.

Nó là: không viễn ly, không có gì như là sao tưởng là con đường vô diễn. Trong các pháp, trong những người đương pháp, duyên gì là không có gì hết. Nào là nhỏ, không có lợi gì, không có lợi. Có nghĩa là không có cái điều khác, không coi điều ác nào là nhỏ. Mình vậy chứ là tại vì mình thấy cái thiện này nó nhỏ quá, mình cũng làm, cái kia nó nhỏ, mình không thêm. Chớ phải làm gì có cái thiện nhờ nó làm gì.

Ái thiện này, nó nhỏ quá. Mình cũng làm kẻ kia, nó nhỏ như mình, không thêm chống với anh làm gì, có cái thiện nhỏ, làm gì có cái ác nhỏ, làm gì có cái gì cho chị nhé.

Cũng như là lửa chứ. Lửa thì mình lấy con mắt mà nhìn nó, thấy có đốm lửa nhỏ, đám lửa lớn. Nhưng mà trong tác dụng của mỗi ngọn lửa thì hình như là không có lớn, không nhỏ phải không ta? Nói cái hiểu luôn, lấy mắt mà nhìn thì có đốm lửa lớn, đám lửa nhỏ. Nhưng mà trong tác dụng thực tế, làm gì có lớn hay nhỏ? Cái gì không tin phải không? Em tên phải không?

Cái bị cầm đi uống thuốc mà loại cây xăng nha, mở cái nắp xăng thì tự nhiên là nhóm lửa, nó lớn nhỏ biết liền nha. Mà con trai này ngon ở lại cây xăng, mở cái nắp bình xăng mình ra rồi bật quẹt coi, mình còn nhiều hết nha.

Một trong những bản cáo phó mà ngắn nhất trên thế giới là bản cáo phó bên Cali đó. Đêm qua lúc 9:21, trên đường cao tốc 215 ở Cupertino, California, Nguyễn Văn Dương, trong lúc đang chạy xa lộ, nghe xe trục trặc, tắt lẽ đường, mở nắp xăng, bật lửa xem xăng còn hay hết. Chấm. Hướng Dương, 21 tuổi.

Lửa nó không có lớn, không có nhỏ. Nhìn thấy thì có lúc nhỏ, nhưng thật ra làm gì có lớn, làm gì có nhỏ. Mình thấy bệnh này ai cũng biết chút đỉnh. Trên định lý về y học, cái mầm ung thư đó, mình đâu đánh giá là lớn hay nhỏ. Chỉ cần mình phát hiện nó, coi có bệnh ung thư là đủ rồi. Hồi đó nó đâu cần rất nhỏ gì đâu, chỉ cần có dấu hiệu ung thư là được. Các tế bào ung thư được rồi.

Mà các vị thử nghĩ một cái siêu nhỏ như cái tế bào mình, trước lớn lao nhưng nó bị, nó có thể ảnh hưởng đến thế giới hay không? Thì có chứ, như chính chúng đó. Tôi

nói ra cái vị thanh đó, làm cái tế bào ung thư trong người của mình. Cha Steve Jobs, biết chưa? Cái ông vua Apple, iPhone các cái đó, có biết là cái chết, chỗ không? Chuyện cá nhân, nghe thì nó không đáng kể. Nhưng mà phải nói cái sự ra đi của ông có ảnh hưởng đến cái công nghệ điện toán thế giới kinh khủng. Cho nên đừng có chơi các tế bào ung thư mà nhỏ nha, bởi vì từ đó, từ cái nó mà nó tác động của một cá nhân, ảnh hưởng đến cả thế giới. Và cái sự ra đi của ông là ảnh hưởng đến bao nhiêu cái thị trường sốt trên toàn cầu nhau, biết không?

Và tổng chính là người đang nói chuyện này cũng bị ít nhiều ảnh hưởng rõ rệt, từ ngày ông mất là chỉ vì sai của ông kia. Cho nên Đức Phật, ngài đi, nó cứ lên đến con đường tu học. Mình phải nhìn nhận là cái Phật pháp mà có nhiều cách nói, tùy duyên. Có khi ngài nói là tám muôn bốn ngàn pháp môn, có khi này nói là ba tạng, có khi người ta nói là Cửu bộ đồ pháp, có khi ngài nói là ba mươi bảy phẩm bồ đề, rồi nghe nói là bát chánh đạo, có khi là thất giác chi, ngũ căn, ngũ lực, tứ niệm xứ, như ý túc, chánh cần. Từ lúc mẹ nói còn là tam học, từ lúc này nói là chỉ quán, có lúc ngài nói chuyện còn có mười vĩnh ơ nha.

Mọi người để làm bài trên, xong rồi giải rồi vào kiểm bài khác. Bài khác nó là cái bài gọi là... Đó, mà thấy không? Cái bản kinh này nếu mà mình đọc chính kinh thì không có lớn chuyện như vậy đâu. Nhưng mà tới hồi mình sẽ hoài, mình chú giải một chút lành lạnh ạ, sau xấu lắm, do lắm. Cái này là có thể lại khuôn vàng thước ngọc cho hành giả, chứ không phải là chuyện xấu lắm. Nhưng mà thấy lặng chẳng, không có cái gì mà đáng để hết.

Cái kinh số 2 đó là bài kinh số 2 của...

Hồi này là chuyện dẫn nhập thôi, không có gì đáng để hết.

Cái kinh số 2, đó là bài kinh số 2 của bài giảng hôm nay. Mũi giảng hôm nay là cái kinh Bà Mẹ Đệ Tử. Từ từ nghe cái tựa, thấy nó hơi tối nghĩa ta.

“Bà mẹ” ở đây, tức là một tên gọi. Một nghĩa là ngoại đạo. Trong tiếng Việt, trong tiếng Hán, “bà mẹ” là ngoại đạo, tà mạng, tà môn, tà giáo. Đây là một vị đệ tử của mình, một ngoại giáo. Ngày kia có một người con ông, kính đồ bộ ở ngoài đạo, đặt một câu hỏi rất đặc biệt. Nếu mà mình có trí, có niềm tin, thì mình nhìn vào kinh này, thấy nó rất đẹp. Còn không, đọc bằng kinh nghiệm thì viết ra là kỳ lắm.

Ông hỏi: “Pháp nào được khéo thuyết? Những ai khéo hành trì ở đời? Những ai khéo vượt qua ở đời?”

Câu này mình diễn dịch ra cho nó sáng sủa hơn. Ông hỏi: cái giáo thuyết nào mà được xem là xuất sắc nhất? Cái đạo nào mà hay nhất? Ai là người tu tập giỏi nhất? Ai là người có khả năng đưa ra một đường hướng tu hành ngon lành nhất?

Vị đệ tử kia trả lời rất ngắn gọn. Ngài nói rằng, cho dù có tu hành kiểu gì đi nữa, nói hay cỡ nào đi nữa, thì điều cần phải lưu ý là: người nào hành trì con đường dẫn đến việc trừ tham, sân, si, thì người đó được xem là hành trì con đường đúng đắn nhất. Giáo nghĩa nào, học thuyết nào dẫn đến mục đích đoạn trừ tham, sân, si, thì giáo nghĩa đó được xem là tốt nhất, đẹp nhất.

Chỉ có hai cái đó thôi. Nghĩa là, cá nhân nào hành trì với mục đích đoạn trừ tham, sân, si, thì cá nhân đó được xem là tu hành ngon lành nhất, đủ tư cách nhất, đáng hướng dẫn nhất. Và nội dung, đường hướng nào có mục đích là diệt trừ tham, sân, si, tìm kiếm cái đó, thì nội dung đó, giáo thuyết đó, con đường đó đáng được xem là tối thắng.

Nghe nội dung này thấy lạ, nhưng mà lạ ở chỗ này nè: có không biết bao nhiêu người mang tiếng là tu Phật, học phần kinh Phật, thờ Phật, đệ tử, mà toàn phần lại không biết bài kinh này. Đã đành rồi, mà cũng không biết nội dung đó mới ghê chứ. Có chuyện gì mình không biết, thành ra mình mới không nhìn ra.

Tôi thấy không ít Phật tử Việt Nam không đọc về kinh nghiệm trong cách này, mà cũng không từng nghĩ đến, không từng nghĩ qua, rằng cái người mà tu hành đúng đắn

nhất phải là cái người đang hành trì với con đường mà giáo pháp đó được xem là tối thượng nhất. Cũng phải là cái giáo pháp có nội dung diệt trừ tham, sân, si.

Vì sao? Tại vì cái chuyện đi chùa, bố thí, cúng dường, cầu phước, làm việc thiện... thì như vậy chứ không phải là đang đi trên con đường diệt trừ tham, sân, si. Có khi mình làm giới, học đạo, ngồi thiền, mà chỉ thấy mình hơn người, thấy mình hay, thấy mình tốt, mà không hề đi về chỗ diệt tham, sân, si.

Đến lúc nghe kỹ mới thấy.

Dữ với ba mới thấy mình hay học đạo, ba mới thấy mình hay ngồi thiền, ba mới thấy mình hay tậ. Rồi mà nghe cái đó, Hiền được cảm thấy sung sướng, đam mê ở trong cái thiện tri thức đó, để rồi chết xanh về các cõi trời, sống hết tuổi thọ đó rồi lại trở lại như cũ.

Thì như vậy, nói rằng lấy mắt mà nhìn lên thì mấy cái hạng này ngon gì chứ? Với lực trong sạch, thiền định, tinh chuyên, miên man, nhưng mà cái lỗi nó thật sự chưa có chán sợ. Cho nên vẫn chưa được gọi là người đang đi trên con đường diệt trừ tham sân si.

Vì có mê trong nói chuyện pháp, có mê quyền lực, mê tiếng tăm, mê văn bằng, sách vở, đó là mê bằng ác pháp. Đúng rồi. Nhưng mà mê trong những cái thành tựu, những cái sở chứng của bên kia, trời ơi, nó lại là mê theo kiểu khác.

Tôi nói không biết là bao nhiêu lần: tam giới như ngôi nhà đang cháy. Mà mình chui xuống sàn cũng là một cách, leo lên nóc cũng lại là một cách giải quyết vấn đề. Nhưng hai cách này không có cách nào là thông minh. Nó chỉ có một cấp thôi: là ra khỏi căn nhà đang cháy. Chứ còn leo lên cao hay chui xuống thấp trong một căn nhà đang cháy thì nó không phải là giải pháp.

Vợ chồng em không biết bao nhiêu lần tôi đã nói: đã là bị xiềng thì đầu cho cái dây xích đó có bằng vàng, nhẫn kim cương hay là cái dây chuyền bằng đồng, bằng sắt, thì

vẫn cứ là bị gì? Bị làm khổ. Chúng ta thường không nhận ra cái này. Cứ thấy cái gì đẹp, cái gì mảy mủn cho địa chỉ, nó nói giỡn cái, nó nhẹ. Nhưng mà thật ra cái xiềng nào cũng là xiềng, cái xích nào cũng là xích. Miễn là nó cột mình ở lại một nơi thì đó gọi là gì?

Chúng ta đam mê những thứ rẻ tiền, như danh lợi, nhan sắc, sức khỏe, tiếng tăm, quyền lực, quốc bảo, bao nhiêu hệ xã hội, tình cảm cá nhân, lập lập, vân vân. Thì tất thấy cũng đều là đang có mặt trên con đường tham sân si.

Chúng ta đam mê trong những cái sở chứng, những cái thành tựu, những cái sở đắc của mình về tâm linh, về tinh thần, như là giới, định, kiến thức, lập lập, vân vân. Đó lại là một cái kiểu đam mê nữa, cao hơn xiu thôi.

Ngôi nhà đang cháy, leo lên nóc trốn gì đó, nói cho rõ thì cũng lên tới đâu. Cái nhà mà đang cháy, leo lên nóc có an toàn không? Nó chỉ cháy ở dưới. Nhưng mà nếu nó cháy tới nóc thì sao? Nếu nó đang cháy ở dưới mà nó xâm bữa nay, thì cái nó cũng xuống luôn.

Nên mình tu hành mà không có thấy chỗ này, mình cứ tưởng là lên nóc nhà là an toàn. Thật ra mình đam mê đối với thiên định, kiến thức, Phật pháp thì nó là cái mình thích, nó ngon. Cái đứa mà đam mê danh lợi, sắc tài, tình ở dưới chúng nó càng hơn chứ. Nhưng mà con đường đến vấn đề này chính là con đường mở cửa, bước ra ngoài sân, ra khỏi cái đám cháy. Chứ không có ngồi trong đó.

Con đường giải thoát thì không phải mình trèo lên là được, cũng không phải mình tụt xuống là được. Bởi vì nhà đang cháy mà trèo lên, tụt xuống cũng vậy thôi. Ok, như vậy thì để trả lời câu hỏi của ông Tư sĩ, thì ngài đang nghe ngài nói, đàn ông hỏi chứ con đường nào, cái con đường đẹp nhất mà ai là người...

A, cái ông Tư sĩ thì ngày ấy đang nghe ngài nói. Anh hỏi chứ con đường nào, con đường đẹp nhất, mà ai là người xứng đáng nhất để viên mãn với một cái dấu thiết? Thì nhớ là cái dấu thiết mà đẹp nhất, chính thường, dấu quyết dẫn đến viễn ly, xa lìa

tham, sân, si. Và người xứng đáng nhất để viên mãn cái con đường thành trì ấy cũng là cái người, trên tối thiểu, cũng đang trên con đường là bỏ tham, sân, si.

Mà cứ nhắc lại lần nữa, cái tao tên si này nó có nhiều cấp độ, nhiều chủng loại. Tham, sân, si cấp thấp thì đưa mình vào 4 đường dữ. Tham, sân, si cao đưa mình vào các cõi dục siêu nhiên. Tham, tham duyên mà bậc cao nữa thì nó đưa về các cõi Phạm Thiên. Mà đa phần chúng ta biết đạo hay không biết đạo, là cứ quẩn quanh trong cái niềm đam mê này. Có đam mê thì là có khổ, vì tập ở đâu thì tập, khổ ở đó. Càng có thì càng khổ. Phải luyện tập. Khi nào hết tập đó thì mới hết khổ. Sống trong ba cái nhận thức này được gọi là đang có mặt trên con đường.

Đây là nội dung hôm đó. Cái bị gì, nghe kịp không? Ok rồi, tiếp tục. Tôi không biết nói như vậy đó tung có nghe kịp không, có theo dõi kịp không? Alo, cái gì tôi nghe kịp cao? Nội dung nó gọn như vậy đó. Nghe, cứ nghe đi nghe lại cái này tung để con. Bây giờ tôi để ý mình đơn giản mình đang học cái phần 3 Pháp chi mà tung tăng gì nữa. Lên nó 11 chi. Nếu mà học thời gian mà chưa... Nếu mà mình không nhanh, học mỗi ngày, nhìn nó nặng lắm. Nhưng mà bây giờ, vì gì cũng được trong thời gian này.

Bây giờ em mỗi ngày... Bởi vì tôi biết trước là thời gian sắp tới đây nó có thể là tôi sẽ vắng mặt, để tránh mặt lâu, không có gì mờ ám, bí mật cái này. Bởi vì công việc thì biết được có những chỗ ở nó không được tiện, nó không có chỗ ngồi. Nhấn cái gì, chỗ nó hổng vô rồi. Đánh răng clip xích tới rồi chặt người, cái chỗ ngồi nếu như ý được cái bối cảnh. Nhìn nó có muốn 7 chỗ này hay nè. Rồi tự nhiên nhìn cái muốn nói cái gì, nó không muốn nói nữa. Nhìn em muốn nói cái tin nhắn đó.

Ok Google là có thể cứu sinh ở đâu cũng lâu. Từng giữ ông rảnh đó, làm nó cũng đừng bối cảnh nào mới nói được. Ok, bài kinh tiếp theo là cái kênh cổ tích, nghe nè má. Rồi cái gì Bình, nhưng lại ông này chút xíu cao này nè. Ông này là một cái người cũng chú họ của Đức Thế Tôn. Chuyện đời của ông này nó cũng ba chìm bảy nổi chín cái lênh dênh. Ông là mô ngoan như cho người dùng đích ca mà bị tàn sát. Kỳ ông tự chồng, biết chồng luôn tình trạng vẫn còn mái tóc, còn vợ chồng con cái cũng

vậy luôn. Hồ nước nó chết. Nhưng mà do cái bà... là mặt của ông nói là cái tiếp đó là kiếp này nó đặt ra là hết.

Bây giờ thì không có cách chi mà chết được. Thịt chó chưa đắt thì không có cửa nào chết đắt. Vừa xong thì muốn chết kiểu gì cũng được. Nhưng mà may đó là khi trót có cách gì chết. Cho nên kia vọng cột cái búi tóc lên trên đầu, uống chị gái ông nhảy xuống với hàm với hồ đếm tự chông. Nó tự chông nói luôn, cứ nói tiếng Việt Nam bây giờ đây. Sau bao nhiêu năm mà đỉnh cao trí tuệ nói tiếng Việt tớ sẽ Đắc Lắc, tức là tự sát kiểu gì cũng kêu là tự vẫn. Thấy mình dốt quá, mình xài tra cái chữ tự tử và cự sát đi. Chứ còn cái chữ khác này dễ nhầm lẫn.

Chị đánh là gì? Chị vẫn có nghĩa là rơi từ trên cao xuống. Mà tự vẫn có nghĩa là không phải do ngẫu nhiên, không phải do người khác xô đẩy, mà do chính mình chọn cái chuyện rơi xuống để chết. Nó là tự vẫn, có nghĩa là tự sát bằng...

Không phải là do người khác xô đẩy, mà do chính mình chọn cái chuyện rơi xuống để chết. Nó là tự vẫn, có nghĩa là tự sát bằng cách gieo người xuống từ chỗ cao. Còn tự treo cổ thì người ta không thích, nhưng lúc đầu thì có người còn xài chữ này. Có nghĩa là người xưa biết chuyện xa như vậy, mang tính hài hước, nhưng từ từ nó xóa hoặc ép đi. Và bây giờ, trong nước, hồi xưa xài phổ biến. Nó có nghĩa là mình, người ta kêu, tao không thích.

Các vị không tin thì vào Google đánh hai chữ “cường không” thì coi có phải như vậy không. Còn tự trầm có nghĩa là tự mình nhảy xuống nước để mình chết. Tự vẫn, tự tử, tự sát rồi.

Chuyện này cũng là do không ôm, không để chết được trong lúc vừa chứng. Cho nên Long Vương với trước công chúng, với ở 75 tỷ đồng cung thị xã đâu, mới trở lên thì xuất ra cái này. Hẹn đây là nó về ông này. Và ông này là một trong những nhân vật mà đại tông của Phật giáo ở chỗ này. Ngoài cái việc hộ thì là Đức Phật và Chân Tâm, thì ông là coi như là một tác giả của những câu hỏi hay.

Đây có nghĩa là những câu hỏi rất thiết thực, rất quan trọng cho hàng Phật tử cư sĩ nói chung, và tất cả chúng sinh nói riêng, mà phải hết sức chú ý. Ví dụ hỏi này, ông hỏi về cách hộ niệm cho người cận tử ra sao. Mình để ý là nó lại một chỗ. Cho nên nó là sao luôn. Tôi không có nghe, chỉ cần nhắc cái cái cái kè nó ra là tụt. Do nhà quê Đức Phật, Pháp, Tăng nào chuyên viên nhau cho vong linh, pháp lập làm lại cái đó là kiểu ngoại đạo đó, tôi nói quẹt luôn.

Chứ còn cái hộ niệm cho người cận tử mà mình giảng cho người nghe, còn nếu không nghe không được thì coi như cho nó ra. Chỉ còn đợi nó là thẳng ngốc. Tây Bắc cánh chuồn thì đọc với làm, quý động váy đồng tiền, không gian yên. Em sắp làm đi, ôm khóc kể, kêu réo cũng vậy mà ai cũng như chum.

Mà cái người tụng lẫn người nghe không hiểu gì hết cũng là bậy. Mà cứ là đến bây giờ là nè, nhỏ ra tụng là đời như vậy nhé. Giọng hỏi thế Tôn, cái cách thức hỗ trợ niệm cho người cận tử. Mà cái nói này là ông hỏi Đức Phật, con là nó hỏi Đức Thế Tôn. Nếu mà vì cái tai nạn bất chắc, con ra đi dù một linh đến Thiện tiếp chuyện mà con nói chuyện gì con sẽ chính để tái sanh, con nó sẽ ra sao?

Có mấy câu có lúc này thì lỡ miệng người ta nói luôn. Chỉ có lần cũng đi đến nó ngồi Phật, nhưng rồi có không vô nó nhằm cái mùa khác, dục bị tác dụng căng. Tháng 10, mà chớ tháng 7, mà mùa tháng 3, người ta tứ quý. Nhưng con voi, con U15 nó có thánh nào nó cũng uống tùm lum á. Mà cái khi mà cái cơn của máy ảnh mà tới rồi thì coi như là kinh khủng lắm.

Với thông tin mới nói rằng đó là trên đời này có những đối tượng mà khó khăn, nhần mốt rộng. Vua khi mà bị xâm phạm lãnh thổ, hay là vũ nữ khi bị cướp tình cảm, chia sẻ tình cảm, ba là con voi khi bị phát dục. Lúc đó là không cho nó giải quyết là nói bệnh pháp băng tuồng rất nhanh.

Thì nói ông nội này có bữa nào cũng đang động đặng lên cơn. Anh không, thái chuồng, bức xích, giọt ra ngoài chỗ chấm. Trong cuốn cũng quăng chài cũng vậy.

Xéo biết bao nhiêu người, thì nó không, má nó đang trên đường đến lễ Phật, nghe pháp, vệ sĩ nữa về.

Cũng quăng chài cũng vậy, xéo biết bao nhiêu người thì nó không mà. Nó đang trên đường đến lễ Phật, nghe pháp, về Sĩ nữa, về sóc mưa, vào Đông Nhi, chỗ an toàn để lánh nạn thì đã sao? Có dám đi tìm cách nó không chế được, kiểm soát được con voi đó. Ông quăng một quả nho, Phú viên ủng, và ông lại mà cũng nói cái chuyện đó, nó không kệt lại.

Giờ nói này con có suy nghĩ thế này. Ông nghĩ rằng không biết đi ra đi mà bị trong cái tình trạng bất trắc, mà quăng nọ mình như vậy, con sẽ đi về đâu? Những câu đó là Đức Phật chặn nha. Nhậ mà cũng chẳng an cả tôi nữa, mà kỳ vậy.

Cái chết bất trắc có tiền làm sao mà mình nói trước đường đi đến Bình Chánh, Trần Lương được? Có ai học được chữ ngờ, nha. Nhưng với một cái người mà thờ bình, sẽ không ít. Các vị còn nghe con. Em biết con nghe không phải bình xinh mà liên tục, nhẹ, sống hết mình ở trong pháp, trung tâm luôn. Có Phật pháp thì sao chị? Ngày nói rằng nếu cái người này giống như cái luồng dầu, có nghĩa là cái luồng dầu nó qua sông mà lỡ vì lý do nào, cái luồng nó bị bế, thì cái mảnh vỡ bằng gổm Đức xuống giếng, chìm dưới sông. Nhưng mà dầu thì cứ nổi lên.

Cái ví dụ về chiều chiều, nó kệt mà tôi làm được. Duyên giống như luồng dầu gì đó. Có chuyện gì thì những mảnh vỡ, nó cứ chìm xuống đáy sông, đáy biển. Nhưng mà dầu thì nó cứ nổi lên thôi, nha. Thì cái kẻ mà thường xuyên có vật trung tâm thì coi như có chuyện gì đó, thì coi như là sanh sát, tan tằm, như tai nạn máy bay, xe cộ vậy nữa. Nhưng mà cái bằng dầu nó cứ nổi lên.

Phải, tôi đã nói không biết là bao nhiêu lần. Cái nước được có ba dạng: chất lỏng, chất khí, chất đặc, đúng không? Đá băng nữa, tuyết còn ở vận khí đó là hơi, hơi nước; còn ở dạng lỏng thì là mấy cái mà mình có thể rửa ráy, tắm rồi uống, ăn, nấu. Thì gọi

là nước ở chất lỏng. Thì nước mà cái dạng lỏng nó luôn luôn có khuynh hướng tìm về chỗ thấp. Mà nước ở cái dạng hơi, vận khí thì nó luôn luôn là nó bốc lên.

Dầu mình có đèn, có nén cỡ nào đi nữa, để cái xài cái lọ sức không, cái nồi nén áp suất có nghĩa là mình đã che chắn, che vé mà cỡ nào đi nữa, kính kệ đến mức nào đi nữa, mà đã là hơi nước thì nó tìm đủ cách thoát ra. Nước là dầu mà cái lỗ thoát nó chỉ dưới thì nó cũng, cái hơi nó cũng bật lên trở lên, đúng không ta?

Từ cách tâm tu hành mà nó đánh nhẹ nhàng rồi, nó thì nó chết kiểu gì nó cũng không. Hơi để chết trên chắc, chết dưới nước nó chết trên lộ, nó kẹt trong nhà, nó chết rồi nhà tắm xí chết mà đúng gác thì tự nhiên nó cũng bật lên, nha.

Cho nên từ khóa mà kêu mầy lên, giả sử có phải ra đi đột ngột thì cái cõi tái sinh của con sẽ ra sao? Thì ngày đó rằng đứa nào mà có tu hành, nó sẽ y chang như cái luồng dầu khi mà qua đi qua thấy con sông mà cũng sang sanh tử thì mảnh vỡ có thể rơi, mảnh vỡ gồm sứ có thể chìm xuống đáy sông, nhưng mà dầu thì cứ nổi trên mặt nước. Đó là vì cái nhân số mau của bài nữa.

Ông hỏi cho Tâm cư sĩ: chúng con làm sao mà có thể nhìn vào cái người cận tử đó mà nó không chê? Cứ lựa mấy cái cao siêu, mấy cái mơ màng vậy đó. Nghe chim hót trên cành, ngày mới nói là trải nghiệm là sao.

Là nếu với người ở Buôn Mê không biết gì thì coi như không có chuyện để nói ở đây, vì họ đó là khúc gỗ rồi, cũng khổ mà có thể ấm thôi, nha. Nhưng mà nếu mà còn nghe được, hiểu được, nhận thức được, thì nói như thế này: Bố ơi, mẹ ơi, việc nhà đã có người lo. Mẹ biết Facebook đó lo. Nó ra đi ở lại, em đã thế giới này nó nó...

Thầy nói như thế này: bố ơi, mẹ ơi, việc nhà đã có người lo. Mẹ biết Facebook đó, lo nó ra đi, ở lại. Em đã thế, thế giới này nó ngừng quay sao? Kiểu luôn này mình lo cho đã rồi, mới mình bắt ở cái lớn quần què ở mặt trời. Quên mất, rồi mẹ ơi, nắng gió, mưa sương không xuất hiện nữa hay sao? Thế giới vẫn bình thường đúng không?

Ta chỉ nên chúc, anh lại ra đi. Bố nhớ rằng đó là quá mệt. Nó đã quá cũ kỹ, nó đang đau đớn, nó già nua, nó đã xấu xí, nó cũng không còn đáng để anh liếm luôn nữa. Bây giờ nếu mà bố mẹ có lòng tu hành thì coi như đang đổi đồ mới sạn tốt hơn. Tôi nói thật, tôi những lần đau đớn của tôi có nghĩ tới, dù đó chuyện lâu quá không đổi qua cái hàng mới thì chỉ còn cái này nó bị đứt tay rồi nha, nó bị quá hện rồi.

Cho tôi hỏi gì đâu mà có tám chục tuổi mà coi nó rượu lè hết rồi mà còn ký sao? Cái nói cái gì cho mình rồi mình có tôm, mình có tin chứ? Nó lại kêu rã rồi nha. Viêm gan thì ghé, thẳng đá banh bao lâu quá rồi, khóc bù loan không tán rồi, nhưng nó tiêu dùng còn cái gì nữa mà? Nếu mà... tại mình xin lỗi, sống u mê quá đi. Cho nên rồi sợ chết rồi sợ bỏ con bỏ cháu, tôi biết không?

Phụ bà cụ ở bên Hi Sting, bác sĩ kêu mổ 4.1, với bác sĩ có nói cái kia phần trăm mà thành công nó hơi thấp. Ta nói như vậy, chết làm sao được? Hỏi mổ cuối cùng cũng đi đâu rồi mà chưa. Các bạn đi còn sang nữa là.

Mình mới 9 tuổi mà không dám ngủ, mà biết không? Phải ngủ khi nào mà bị kịp, sẽ tự nó đi vào giấc ngủ chứ mà không có dám chớ giấc ngủ là vì sao? Là mới sợ chết rồi bỏ lại con cháu. Bà có biết đứa cháu cố và thương lắm rồi, tao có hai đứa cháu nội, bớt thương lắm đó. Có mấy đứa con mà thương lắm nha.

A 390 rồi đó. Chị có biết con phải khổ mà khám gia không? 79, 79 mấy mà ta mất niềm. 98 tuổi thì con 37, ngoài còn cái nước luôn gì nữa? Cái này đứa con bà là tôi thấy là muốn đi lúc nào đi rồi đó, đã phải còn sợ. Với có nghĩa là kia mà mình chưa có sẵn lòng ra đi thì đi nó nặng. Nói gì với nó, rớt giữa gót chân nó khổ lắm.

Tây Ninh sẵn. Nhanh cái bài kinh này tôi nói lạc đề. Im lặng đề có lời cũng liên lạc nha. Em mới hỏi, vợ ngủ niệm mà sao mà nói chuyện nhất là chẳng anh? Người mất bây giờ vui mà có lo cho cố rồi, vui tắt ở dưới, ngừng quay trái đất ngừng quay sao? Chị hai bỏ cái cục nợ này đi là coi như bỏ cái chén đất mà đổ chén vàng, thì đó là một cái sự chuyển đổi thông minh, đúng không?

Nó sẽ thấy ngay cõi nhân loại nó không có đáng gì đâu. Hãy nghĩ nó cá Cuội chỉ thiên thì trong có nhà để kể từ lần được cõi cử Thiên Vương hơn cái cõi người 300 lần. Cõi Đạo Lợi hơn cái cõi Đâu Là Tội, Tứ Thiên Vương gấp trăm lần. Cõi Vạn Ma hơn cõi Đạo Lợi về mọi mặt gấp trăm lần. Tội quá là Thiên hơn cõi Đâu Sức gấp trăm lần về mọi mặt. Cõi Tha quá Tự Tại hơn cõi Tha Đặt Thiên gấp trăm lần. Cái cõi Phạm Thiên thấp nhất nó cũng hơn cái cõi Phục Xuyên cao nhất gấp trăm lần.

Và thừa bố, thừa mẹ, dầu có tái sinh vào cảnh giới nào đi nữa thì so với kết quả vị tu đó của mình nó cũng kém, chưa được một phần trăm. Còn sinh tử thì còn đau khổ. Thôi thì bố mẹ hãy nghĩ đến cái sự sinh diệt của danh sắc để lìa bỏ xem thử khỏi đi đâu hết.

Này giờ chào hàng cái cõi cho vui, cái quan trọng tức bố mẹ coi dọn đưa giọt luôn chứ đừng có mà quay đó là cái vụ lòng vòng. Con trúng mặt quán, con kể cho bố mẹ nghe. Mình nói chung mặt rồi ở các cấp ngũ niệm mà như vậy từng bước từng bước dìu em, giống như hướng dẫn các em. Xin...

Nghe mấy con để nói chung một mặt rồi, ở các cấp ngũ niệm mà như vậy, từng bước từng bước dìu em, giống như hướng dẫn các em xin 1, 2, 3, 1, 2, 3 nhé. Đưa nó đi cho nên nó là như vậy.

Ông có cái công, ông Nam Á trong lúc mà vẫn chưa có coi xảy ra cái vụ mình tai nạn, lâm đầu, chưa có thể là cái vụ giết cha. Tao coi tác giả của mấy cái câu hỏi lạ này, một phần tử mình thì sự kinh cần cho nên có đời nào dám cầm với cũng kinh. Cứ vô chùa nghe nói là muốn có trí tuệ thì bỏ tiền, thánh tông ấy xong sách nóng về thời chơi cho vui. Tối hồi chết với con gái, năm liền đi chùa chỉ muốn cầm nó. Có những quốc là coi như chưa có đọc giấy luôn. Coi như mình rồi, cái mập bao nhiêu lâu chưa có xé đem về chết đây nhà.

Nếu mà bao nhiêu cái tinh hoa trí tuệ của Đức Phật nằm trong đó mà mình có nhìn dưới đâu. Bao nhiêu những câu trả lời hay về những cái thắc mắc ngàn đời của mình

mà mình có tìm đâu đó đâu. Cứ là tìm kiếm hề, chờ chết rồi con gái nó xử lý thường vụ quốc hội Nga.

Cho nên nó là như vậy. Đây là những bài kinh rất là quan trọng mà do cái ông thầy mang máng nó nghĩ đó. Hôm nay cũng như thường lệ đến chùa gặp Phật để mà tỉnh pháp, để mà vững đạo. Cảnh sát vẫn đạo này nè.

Chữ ý đến trước là định đến trước. Con biết rồi, người quá định điện vị trí. Nhưng mà như mình, nếu mà có anh đối với người tôi trắng trong hành trình công chứng thì chỉ đến trước, lên tới trước, định đi trước tí rồi đi trước định.

Anh cũng về, vợ ngủ ngồi thiền, ngồi chưa tới cũng thắc mắc không biết cái này từ trước bây giờ mới nghe. Mình có chuyện quên cho ăn lại hoài cái câu hỏi này. Người mà bài hát thì tốt nhất không hiểu hồi cái gì, còn thứ hai nữa thì chỉ mau trốn tìm, nên câu trả lời theo cái kiểu mà con vệt, con ghệt của mình tưởng hay rồi.

Nhưng mà ở đây có hai chuyện mình cần lưu ý. Mong là lâu lúc buồn đặt câu hỏi này là đứa con vừa mới bình phục sau một cơn bệnh, đầu là Phật, nhưng mà cũng là men cái thân bốn đại, đúng không? Cho đến ngày hôm nay, nhà nóng ruột, ngày thấy là câu hỏi này.

Thứ nhất là tứ tôn ngày để tôi không nghỉ ngơi. Thứ hai là cái câu này biết là ngày hoàn toàn để trả lời thỏa mãn chào. Thứ ba là ngày biết cái tâm của ông này, mà không cần thiết phải chuyện về việc làm phiền để tôn này.

Thì cỡ mình mình nói ngay đó. Mẹ đang sử dụng rồi để cho con nghỉ ngơi, mà sẽ bị đứt. Ngày nay, ngày thương đất nước và vô điều kiện với mà đi ở nhà hướng đông là anh vài ngày là hết.

Thì mình có mấy nhờ ví dụ như là thủ tục đất nước mà nó ngủ quên chuyện, mà mà tới công khác cỡ nào mà nhà thương quá. Người suy nghĩ là nước tục làm cho uống

rồi. Lên đến hậu Phật, mà lúc đêm cuối cùng sắp tịch mình sắp tới, ngày nay rảnh không biết tôn lạnh lắm.

Cho gặp nhiều lắm quý vị. Ngày được con voi mà đến tấn công đức Phật, nhện anh là ai? Ngài là chúng đầu, quên chứ không phải là tầm thường. Ngài hơn ai hết, nhớ rất rõ ở Thế Tôn là chân bậc bất khả xâm phạm, đao thương bất nhập mà bách độc bất xâm.

Biết rồi, bốn bài, tám chữ, không đao thương bất nhập, không có gươm giáo vũ khí kiếm ngọn nào mà xâm phạm được. Hình ảnh giác được đao thương bất nhập mà bách độc bất xâm luôn. Nghe lời không hay mà đầu lâu rồi dùng độc tố.

Sau đó là hai ngày, không bao giờ có nha. Ngài biết. Nhưng mà lúc nào các phản xạ tự nhiên bằng một tấm tình mà phải nói là xu hướng dẫn hướng về Đức Phật. Phản xạ đầu tiên là thấy con voi điên từ xa nó lao tới, là phản xạ tự nhiên là Ngài bước tới chặn Đức Phật trước. Chẳng trước có gì mà...

Có nghề là thấy con voi điên từ xa nó lao tới là phản xạ tự nhiên, là nhảy bước tới. Chẳng được, chẳng có gì mà không đi được. Không thêm nhớ đến thân thật là ai nữa, chỉ cần biết thương. Chữ nghe những bước làm, chữ sao ngày nay không bước?

Đó là lần đầu tiên mình thấy người đang cãi đũa con đó lần nữa. Anh bước ra phía sau, ngày nay không bước chân cái bị biết là ai. Mà nghệ sĩ nghĩ là La Bát thì triển thần thông, chỉ suy nghĩ là đã thực hiện toàn bộ. Về mẹ, đang đứng, ngôn làm như vậy cho anh không có nhìn thấy, mình lại tiếp tục đứng lên nữa.

Lao là có lao, có nhĩ? Ủ, là sao ta? Có nghĩa là nó to như cái núi mà nó le le, nhìn thấy không? Nó vô cùng, cái lưng giúp mình nhìn, mình liên tưởng đến cái đuôi bao. Cho nên tôi đến khó. Một cái nấu chè chưa đặt tên là nó lên cái cá mập trên đời này không có cái gì nó đẹp bằng.

Chân lên mình nó xuyên qua những cồn cát, có những đồi lao đó đẹp lắm. Nó là cái giấy mà do mình đặt xong rồi nói mình là con truyền thống này, giúp theo cái thẳng vô đi với bà nội. Thì lúc đó ghi vô, nó sẵn sù. Chuyển tới thì trong lên, ngày lại từ tâm đến khỏi được an lành. Đừng sống công nhận xấu và quả xấu.

Khi mà nâng nó chạm vô cái chú, cái phòng kỳ kỳ kỳ kỳ chỉ mình bức màn từ tâm của nhà nó khụy chân xuống. Quanh thân Đức tràn ngập một cái cảm giác mát lạnh, nó bài dễ chịu đến mức mà nó mất đi toàn bộ các ý tưởng xui xác, nhìn ngọc gồm như vậy mà nó đang lao tới với tốc độ của hai trung đoàn tàu hỏa, tốc độ của hai trung đoàn tàu hỏa mở cửa nhanh nhất thế giới. Nhưng mà kia mà nói chậm rồi, mà từ tao cái tô nó quỳ xuống, nó nghe mát lạnh, coi nó vị xuống kiểu đó còn chứ nói một câu cho vui.

Chúa không thấy hại với chú, tôm được mua chung kết của vua hết rồi, tao cũng nhanh. Ngồi chúa không phải, với chúa có nghĩ rằng tương lai là từ đó nó hiền như một suốt kiếp, thuyền vớt bọt. Gồm như vậy nha.

Người ta trả lời cái chuyện với anh rồi, lật đề hay nhiều vì sao. Cái chuyện thứ nhất đó là ngày anh em thấy rằng Đức Phật đam mê muốn có được nghỉ ngơi. Chuyện thứ hai là chuyện thứ hai đó là cái câu hỏi của ông này ngày giải quyết được không nhất thiết phải làm phiền tới Tôn Vô 12. Cái này chứ gì, chứ trò chơi game, chơi game cái bà cái ghê.

Ngài biết rõ, nghề chỉ là vị tông đồ vườn, có nghĩa là trong cái cần hữu học, ngài biết là ngài có thể trả lời trọn vẹn cái câu này, trả lời luôn cả tuệ lại. Mặc dù nghe chưa phải là bài hát remix, trong quá trình mình cứ bị học thôi, nhưng mà trong cái tâm thái khiêm tốn của vị Đại Chiến cũng là vị thánh dân, cho nên ngài trả lời câu hỏi này cho ông một cách rất là khiêm tốn.

Ngày mình, ngày khơi khơi mà bắt đầu cái câu trả lời, đứng từ góc độ của một cái vị hiểu không. Đọc kỹ nha. Ông hỏi này: con biết, con biết là không có định thì không

có trí, không biết. Nhưng mà muốn hỏi cho chắc chắn là định tới trước hay trí sẽ trước trong quá trình tu. Thì ngày mới trả lời.

Mình đọc thư ra suốt nhà, nguyên một đoạn dài là nói toàn là hợp không tề. Ở nhà nói lại với của bà Túy học đường sắt, ông có đưa tôi có tình nó đến với ủng học nè. Trời với vô học, định hữu học nè, định của học tề hữu học.

Thực tế khoa học nhận thấy tôn nhiều tuần tới từ các nhà máy nói theo sẽ thêm. Thế nào là bà chủ không cách nào để giải thích, thế nào là định hướng học, thế nào là trí tuệ của bậc trung học. Xong chưa thì với một người muốn có hợp A-tỳ-đàm nó sẽ hiểu như vậy.

là định hướng học thế nào là trí tuệ của bậc trung học. Xong chưa thì với một người muốn có hợp A-tỳ-đàm, nó sẽ hiểu như thế này: mình còn là sao thì mình hành cỡ nào, mình thiện cỡ nào thì mình là những giọt nước mưa rơi xuống trong các khu rừng. Mình còn là phàm thì mình hành cỡ nào, biến động chỗ nào thì cái chuyện khác nó giống như là những giọt nước mưa rơi trong rừng. Mà cái nước mà nó ra trong rừng thì nó có bao nhiêu chỗ để nó đi, có bao nhiêu cách để... ai có thể hình dung được không?

Ở đây toàn là người trên 18 tuổi, và ít nhất đều có tổng tài hàng trăm được không? Nước mưa nó rớt xuống, cái nó có bao nhiêu ngõ nên nó đi. Nó dính lại trên cành lá rồi bốc hơi, đúng không? Một phần nó nhắm vào thân cây, một mớ thì thấm xuống đất. Một mớ thì nó đi vào con suối khác. Có lúc ngấm vào mấy cái rễ, hút tới. Cho nên đó là hàm phàm bậc phàm.

Còn bậc thánh thì sao? Một khi mà các vị đại chứng, thậm chí tối thiểu là tôi là quả rồi đó chứ, thì cái vị chỉ còn có một con đường duy nhất để đi. Nếu mà phải có tái sinh nữa thì chỉ còn tái sinh rồi. Các lỗi lầm, ngay một cái nhỏ lắm đó, đây là gì? Là Dục thiên hoặc là Phạm thiên. Còn nhân loại rồi, thêm cái những con... nhưng vẫn

tìm kiếm thường dùng riêng, và nhân duyên ở vùng riêng. Phạm vi đường đi chỉ có đi về một hướng thôi.

Mà lần thứ hai nữa, tâm tư của vị đó là nói về tái sinh rồi. Nói tâm tư thì bây giờ chỉ còn có một con đường duy nhất đó nữa, tới cái thần thánh cao hơn trên đó. Đó là lý do vì sao cái Tu-đà-hoàn được gọi là sotāpatti, hay là sô-ta-phần. Có nghĩa là người đã bước vào một cái dòng chảy không thể quay lui, và không để rẽ hướng sang lối khác.

Cái chữ đó có nghĩa lộng lẫy như lung linh, vàng lấp lánh. Sotā là stream, stream. Còn cái atanna đó, có tí nữa, có nghĩa là entering. Có nghĩa là người đã bước vào với chảy, hẹn ước vọng phải vội, trái, quay lui nữa. Không có thể tuột xuống thấp cũng phải đi vào hướng khác, chỉ có một đường thẳng mà đi thôi. A-tan-na.

Cho nên ngày ngày không cần nói nhiều về kết quả vì vô học, La-hán. Mà ngày chỉ nói cái vụ tôi là qua ngũ học là đủ rồi, đủ rồi. Một chút là giàu cũng không được đi, không có đường quay lui.

Trong khi đó, đối với Thánh không, nó giống như là nước mưa trong rừng. Có nghĩa là trên trời rớt xuống thì một hướng, nhưng mà xuống trái đất rồi thì nó đi tùm lum hết trơn. Đưa thì queo vô đất, đưa xuôi theo sông, đưa xuống cái khác nữa, đưa thì dính lên cành cây, bốc hơi, lập lại.

Nhưng mà riêng về là nước mà đã vô nó cái máng xối nước, lên nơi để mái nhà nó thì nó đi đâu? Ta nói xuống xối. Mà đã vô máng xối rồi thì nó chỉ có con đường đi thôi. Mình cứ là chủ nhà muốn nó đi về hướng nào thì nó đi. Đúng không? Mình cầm đi lại, muốn xối làm cái gì đó là muốn xối. Mấy người ta muốn nước nó đi về đâu, nghe chưa? Cho nên mình mới nói là vị có vô của mình là đã vô cái dòng chảy là như vậy đó nha.

Rồi cho nên ở đây đó, ngày không có nói rồi, cái chữ tàu lao của mình đó là vừa nghe hỏi chứ định cái trước thôi. Kệ, có trước là bắt đầu là của ông cũng biết hả? Bận dạy

lại với năm sinh định, định năng sinh. Vậy trả lời như vậy nó không có thật, nhưng mà nó rất là tốt. Nếu mà lấy cái đó trả lời trong trường hợp này nè thì nó cả tốt. Cái đó là mẫu giáo mới trả lời người một chiều như vậy.

Ở đây nhà lại nói cái này nghe kỹ nha: các biện pháp hỗ trợ cho nhau theo chiều ngang. Ở... Có đôi lúc...

Người một chiều như vậy. Ở đây, Ngài lại nói cái này, nghe kỹ nha: các biện pháp hỗ trợ cho nhau theo chiều ngang. Có đôi lúc trong mô tả nghe chừng như chiều dọc, nhưng thật ra là chiều ngang. Chiều ngang có nghĩa là đồng bộ, chứ không phải không đồng bộ.

Mà vì khi mô tả thì mình nghe làm như có lần trước có làm sao để thẳng dọc, nhưng mà thật ra nó là thẳng ngang. Tôi nghĩ là đồng bộ. Bỏ hết đi. Là sao do có chí, người ta mới tự định cái kẹp không có khả năng định tâm, nhưng mà nhờ chí nên nó lại tạo ra cho trí cao hơn, cái biết trù lên cả kiến. Vòng tay lại cứ bị hiểu giùm cho tôi.

Nhờ có chí, tôi mới xông đi săn bắn, câu cá, bài bạc, nhậu nhẹt, đi ngời thiền, đúng không? Mà khi có nhiều thì mới có ít. Có ít được sao? Thì cái đầu của cái thẳng sang xe của cửa hàng mà nó chưa phát hiện, đúng không? Vậy thì chí mới tạo ra định, nhưng mà tự định nó lại tiếp tục nó tạo ra trí. Hiểu chưa?

Trí của thẳng cha sao thiền nó lại vẫn thấy cái định vị thiền, đúng không? Từ cái định vị thiền mà để lại trí của cái người vậy thiền, đúng không? Từ từ tính tiền nó bảo tao cái tiền, đúng không ta? Chơi game mà kỳ nhông là ông kỳ đà, mà kỳ đà nó lại cho ké. Mà chắc kén làm mẹ kỳ nhông, nhưng mà kỳ nhông nó là không gì. Nó cứ đi vòng vòng như vậy nha.

Cho nên mình không thấy trả lời một chiều. Mình cứ nghe cho kỹ thôi. Nghe kịp chưa? Cho nên là ngày không có móc mảy kêu mà mình hay nghe. Đây, mình trả lời một chiều, Ngài vào, Ngài đã rất bên này. Là do mình giảng, tại sao còn tưởng anh

cười là sao trời? Hiểu không? Biết này hiểu hay không mà cười làm sao biết em hiểu hay không nhé.

Ý cho nên là ngày không. Đó là một chiều mà Ngài trong cái cách trả lời rất ngắn gọn này. Đọc bên chú giải mình đây. Họ là cách thực tế, hệ thống hỗ trợ nhau theo các chiều. Nghe, nhưng mà thấy chiều ngang nó so với chiều ngang hay đó? Tiền nói là thẳng dọc, tôi hiểu không? Cái chiều ngang nó hỗ trợ cho cái gì, ông anh nghe bằng ngành dọc. Nhưng mà những cái thiện pháp trong mỗi chiều ngang đó là hỗ trợ lẫn nhau bằng sự đồng bộ. Nó hỗ trợ nhau một cách đồng bộ.

Nhưng mà cứ lúc một sao, kết hai thì nó hỗ trợ nghe bằng theo kiểu đường dọc, có nghĩa là sự tôn trọng của tôi ngày hôm qua nó hỗ trợ thì tôi gặp tôi ngày hôm nay theo kiểu thẳng dọc, đúng không? Nhưng mà những liệu pháp mà cũng đang tuôn gặp ngay bây giờ và tại đây, day nghĩa là day now, tí nó lại là thẳng ngang. Nghe kịp không? Nên không thể nào nói một chiều.

Sáng nay nghe bài kinh này, cứ ngồi đây. Bây giờ làm gỏi cuốn mới cái chung có viết một cái câu chuyện trong truyện Pháp, ngay là có một cái thiền viện đó, hai chục mẫu đất, mà ngẫu nhiên có một con suối cắt ngang. Có phải bạn có hai chục mẫu đất đó, ngài thiền sư viện trưởng ngày mới đặt một cái cầu bắt ngang con suối đó. Cái cầu ở... là cái cầu bắt ngang xuống. Cái cầu là cái cầu gì? Tôi... một bên là ngày nào cũng bên này là bờ đê, bao nhiêu là bến giác, bến mê. Gồm mới nhà bếp rồi có phòng ngủ cho khách. Còn bên giác này có tiền đường thiền viện, có ở chỉ. Tanh mà nó thành... cho tôi hỏi ông chị giả hỏi sao mà giả đi đâu mất rồi, bây giờ nó về hết thì sáng ngày qua bên bờ mê hết, mình đang ở bến...

Ông hỏi, ông chị giả hỏi sao mà giả đi đâu mất rồi. Bây giờ nó về hết thì sáng ngày qua bên bờ, mi hết được mình đang ở bến xe luôn. [Vỗ tay]

Tu là một lính nè, mày cho nên nó nhạc sóc chuột rồi cho ăn bánh xèo nhất. Lặng tập thể em thì chuẩn bị bột, em đi lặt rau. Em vừa làm nước chấm rồi. Xôn xao trong nhà

ngoài ngõ.

Nó khó lắm đó. Khoảng ba bốn chục ngàn mà chuẩn bị mua bánh xèo của tập thể, nó sung sướng đó. Nó cũng lên như cũ, năm loại nha.

Cho nên nó là... ở đây nói tiếng gì quên rồi. Không ăn hỏi tại sao bữa nay bà con vắng mặt. Nhớ rồi thì trả lời cái câu này, nó nhằm đến hai chuyện, ba chuyện rất là hai cái chuyện.

Thứ nhất, ngày trả lời rất là khiêm tốn. Ai đừng nghe hoặc tình cờ nghe lại sẽ thấy. Ngài trả lời được khiêm tốn. Ngài không có quàng quàng luôn, văn la mà ngài nói ào ào để cho người ta mơ hồ mất. Ngài là cái thằng nào? Mình trả lời rõ ràng là ngài giải quý cho biết là tôi chưa là Lai ể có nhà nằm dưới đất. Người trả lời ở nhà không đến nhà là ai? Mà chỉ nói là chuyện, cho biết nhằm là tôi chưa phải là hết đó là thứ dễ thương nhất.

Thứ hai, câu trả lời này là ngài không có nói rõ cái nào đi trước thế nào. Một ngày chỉ vẽ một cái đường đi, có thể chưa đạt được như vậy, đọc không hiểu vì sao, cái nào trước cái nào. Thì mình thấy rõ ràng ở đây là mình thấy rõ ràng là giải pháp trong từng phút thì hỗ trợ ra đồng bộ, nhưng mà thành từ trước hỗ trợ dịch tự sao bằng đường đường rọc, nhưng mà trong mỗi cái thành tựu đó thì mọi thứ hỗ trợ nhau bằng hàng nhanh. Bây giờ hiểu chưa? Nếu như vậy chúng ta không nên nói một chiều là cái nào có trước cái nào.

Nghe kịp không? Hiểu ông ta hiểu. Ok, giải thích theo cái thằng đọc trước, thằng trọc trước là vị tỳ kheo có với mẹ thì nhờ có cái giới thanh tịnh mà em hỗ trợ cho cái chuyện vắng mặt của năm tiền rất nhiều. Bởi vì sao? Vì có với đó thì coi như là tránh áp ít nhiều, khi tham thì tham dục thanh truyền, cái xanh tiền, cái nhé hôn Thủy rồi, chắc điên là chào nói.

Nhưng mình biết, nhưng mà Tết thì chào nói một lần nữa. Một lần nữa được cái ngáp là người tình khác hiệu quả hơn, nhờ sự vắng mặt của năm truyền cái cho nên là

tuyệt nó mới có mặt. Các bạn cứ làm gì, tay các bạn để làm cái gì ta? Có mặt để sôi rồi, để sôi rồi, để đây, đây, đây, đây, đây, đây, ở đây.

Bằng cách nữa, Ngọc là như thật quán chi đây là khổ, đây là tập. Nếu một người còn sự chi phối của năm tiền thì không có thể thấy được mọi thứ là khổ. Không phải có vắng mặt năm phiền khi mà có với có đậm thì là vị đó mới thấy.

Ngày bao nhiêu truyền thống, ngày 1 là ngày nói là phải có định tâm rất nhiều. Cái định tâm chính quy định nó hỗ trợ cho anh em heo nhà nó chừng đó nha. Định thứ tự trên điểm chữ còn nhiều ý mình nói là tôi chứ không cần định là sai. Mình không cần với đất chính cái này kia bằng này tầng nợ sao vậy? Tâm đưa thuyền có thể lại không cần, nhưng mà nói mình nói nhớ là nó có cái cảnh năng định tâm tối xui thì kỷ niệm đó mới làm việc được nhé. Làm việc tốt cái gì? Định niệm đó là một cặp, không em đang định điều đó nguồn cấp cho nên đó chỉ có niệm và định.

Chỉ có định nó hỗ trợ doanh nghiệp, và nhờ có định nên mới giúp cho năm triền cái vắng mặt. Mà chính vì năm triền cái vắng mặt trên thành giả mới có kịp thấy ra những điều sau đây. Thứ nhất là chính vì định nó có cái tác dụng với tất pháp năm triền cái cho nên nó mới làm cái nền cho trí tuệ. Trí lại thấy gì ta cứ lại thấy nè.

Nó có cái tác dụng với tất pháp nhân duyên. Cho nên nó mới làm cái nền cho trí tuệ. Trí mới thấy gì? Ta cứ lại thấy nè: cái gì mình thích nó cũng là khổ, cái mình ghét nó cũng là khổ, vui nào cũng là khổ, buồn nào cũng là khổ. Thiện nào cũng là khổ, ác nào cũng là khổ. Mà hãy còn đam mê trong thiện ác, buồn vui, là coi như tiếp tục tạo ra sinh tử. Muốn hết sinh tử thì không còn đam mê trong thiện ác, buồn vui.

Sống bằng ba cái nhận thức này được gọi là đang có mặt trên con đường thoát khổ. Ngay cả trong tuệ, bốn cái này chỉ có được khi mà anh có định. Cái định hỗ trợ cho anh. Định làm nền cho tuệ.

Nghe kịp không? Nếu nói như vậy, rõ ràng cái quan hệ giữa định và tuệ nó là quan hệ giữa hàng dọc, đúng không? Định có trước. Nhưng trước khi có định, thẳng ngu nó

có đi, nó có hưởng gì không ta? Có định được không? Cái thằng nó ngu như chó thì, khi trúng thiện khổ quá đi. Trời đất ơi, lạy sẽ để tôi nhận lời như vậy. Tại sao nó không đi đánh bài? Tại sao nó không đi theo trai? Tại sao nó vô đây không nghe pháp? Đó có phải là do trí tuệ cho nên nó có chí, rồi mới chọn được con đường tu.

Định đi kiếm trí, chớ nói mày đi làm không có trí tuệ thì làm gì có cái định? Hiện định đâu lại mà không có định đâu lại thì khó mà có cái trí siêu. Nghe kịp chưa? Nó làm cho nên nó làm tích cóp.

Tôi không ngờ là tiếng nói cộc lốc như vậy. Mà tôi hỏi ngược lại, trả lời ngu như vậy: tại sao mà không đi đánh bài, tại sao không đi ăn chơi, không đi nhậu nhẹt mà đã đi vô đây rồi, mới ngồi thiền ở đây làm cái gì? Thằng bạn nó xúi không. Chuyện đơn giản vô cùng.

Tức là hai chân lý, hai cái con đường tu, chứng đắc, cái điều kiện tâm linh nó hỗ trợ cho nhau theo cả hai hướng chiều dọc và chiều ngang. Và nếu nói như vậy thì mình không thể trả lời một chiều là cái nào có trước.

Nghe kịp không? Hiểu được không? Cái quan trọng lắm rồi đó là chuyện thứ nhất. Chuyện nữa, nó lằng nhằng. Rõ ràng ngày không có nói nhiều về cái trí. Ngày với nó là tỉnh ngộ thôi. Mình nghe làm gì. Hơi xú thôi, không phải. Đó là cách nói khiêm tốn, chứ thật ra nó nhẹ, nó nhẹ đủ rồi.

Nghe kiểu ông ta. Bởi vì Hữu Ngọc Ký ở đâu thì trí vô học cách đó có 3 cm. Chứ chưa tới 400 km. Chỉ cách 3 cm thôi mà kể không hết. Cách 3 cm là thời gian để đi qua bên kia chỉ có một sợi.

Chúng ta cần chỉ là nghe. Ngày ngày ngày ngày nói nhiều. Nhớ nhất là chỉ có thể nói gì thì nói, lòng vòng, đăng ký Hữu anh nói mày đi học là đủ rồi. Và phải nói thêm, Mục-kiền-liên và ngày, ngày sau lại, đều là bậc đại trí, ngang ngửa nhau. Nhưng sở dĩ Ngày sau lại được xem là đệ nhất trí tuệ, còn Mục-kiền-liên mới là đệ nhị, tại sao?

Làm ơn mở trong bụng kinh ra coi, cái bàn để phân biệt giùm tôi. Tung bụng kinh với mảy đi, phân biệt cho rõ.

Khi có người mới vô, nó là quyền lực nhất. Kêu về nhà đối với tôi trong thời gian này để phân biệt thì trong đó nó gắn kết rất là rõ. Cái vị kia, khá giống như là bà mẹ của các tỳ-kheo và Mục-kiền-liên giống như bà vú nuôi của các tỳ-kheo. Vì sao? Cuối cùng cơ sở trường Phùng Khánh mà kể cả buồn chuyện riêng cũng không có sóng bằng đó. Đó là chuyên gia hướng dẫn cho người ta, tưởng phạm mà đã thu đầu hoành liên thì có khả năng là đưa người từ thấp lên tới tầng cao nhất. Cái vị này rất giỏi, cho nên vị này gần như là một cặp bạn thân. Có nghĩa là những người...

Nó lên tới tầng cao nhất hay bị này rất giỏi, cho nên vị này gần như là một cặp bạn thân. Có nghĩa là những người xô ra, đưa vào làng nghề xã, có làm việc trước sau, lần đưa qua cho nhà của người liên xử lý. Do làm sao mà nhà vô địch nói chuyện đó nhé. Cái mà mình nghe, mình lấy là người gì khi chết ba trăm lần cũng dám chơi. Nhưng mà sao đây, theo tôi nó dễ hơn cái kia. Bởi vì đến đây vô nó mới vòng chảy. Mình chỉ cần mình coi rồi mình nạp cái nữa đi luôn.

Nước người đâu có dòng chảy rồi, nó dễ lắm. Nhưng mà cái khó nhất là đám bên ngoài dòng chảy mà đưa nhiều giá trị vô được, đó là khó nhất. Chỉ còn cái bè chuối vẫn là vô ở trong cái vòng chảy rồi thì mình chỉ cần mình nhúc nhích ngón tay là đẩy nhẹ cái này vô luôn, nghe nó dễ đó nha.

Cho nên nó là mình có biết nó bị kên, mình thấy ồ, thì ra con tìm ra là lại đây. Tại sao động vật nguyên cái câu trả lời, mình thấy hầu hết là ngày nó tạo là không nhìn nó được rồi. Chỉ cần ăn từ phà mà anh vô, nó phải dùng tháng là đủ rồi.

Còn cái gì mảnh đất của ông được anh khỏi tôi tình tứ, nó bị anh không còn đường để đi. Cái người không còn thường kiến nữa thì còn đường nào để đi nữa? Nó trôi một chiếc xe luân hồi, nó đã chạy 8.500 triệu tỉ cây số, bây giờ xe lăn có 7 mét nữa thôi.

Cái xe đó đã thành sự, nó đã bị hỏng rồi. Để chết máy, chẳng qua là vô cái có của mấy trăm ngàn triệu tỷ km đó.

Bây giờ nó vĩnh viễn nằm lại. Tôi còn nhớ đó là ở bên trái, tôi vừa nó không chạy nữa, vào cái đầu nóng khói. Tôi nói với Khánh, nghĩ đến lần đầu tiên tôi hiểu cảm giác mà tóc lông dựng ngược là thế nào. Cũng nói cái số hậu được nó tràn tới đông như quân Nguyên.

Vậy là lúc cái này là bắt đầu mở cửa, làm chậm, đưa tay nhau là nó còn tra tấn. Nhưng mà nó tên là người, cái chết với vừa đủ đưa em ra giữa lộn thôi à. Mẹ kiếp, cái gì nè, nó đã hư rồi.

Tôi vẫn lặp lại quy người đi trên bồn cũ, xe đạp mấy trăm ngàn triệu tỉ cây số rồi, bây giờ hết rồi. Chiếc xe nó đã là hết xăng, hết nhớt, coi như khô máy. Bao nhiêu bị hỏng, gãy nhíp, gãy láp hết rồi. Bây giờ chỉ còn nhớ lưng về thua nữa, bánh flan vài tua rồi là xâm nhát trong rừng hợp đó. Không, đừng gặp. Nói nó thì nó không còn chuyện gì để làm đi hết.

Không biết trong nước nó nghe chuyện với cái này quan trọng lắm nha. Và về cái thấy bóng để đây là tôi nhắc lại biết bao nhiêu lần buổi đầu cho tu hành gì hết. Mình không phân biệt chánh ngát, sống trong cái thế giới thiện ác, đưa ngu thì chìm trong tham sân si huyền ảo nữ khá hơn, nằm mê man trong thập thiện và cầu cái quang yên thiên nha. Rồi khá hơn chút.

Ví dụ mình lấy tiền, nhưng mà sáng nhất cái đó tới là thấy rằng còn có chánh ngát là còn có siêu dọ, mà còn có siêu gọi là còn có xâm tử à. Cái này ghê, chồng với giáo dục với nó là chia một loài sống ảo để đi vào bùn cỡ ạ. Còn nếu đi về, đi theo cái đường thiện thì quần quanh trong các cõi nhân viên, thiên con khá hơn chút là bỏ cái cần giuộc với đi mà lên từ tầng sắc, bỏ tình xác lên được tình vô sắc. Nhưng mà nó lại là sự của anh, nhưng mà thấy con thì anh còn nhát mà còn vẫn bên trong ba cõi sáu đường và 400 thanh sang thú ngòi ngay thấp quá.

Thì cái người mình tôi tập 4 niệm xứ thì họ sẽ bước đầu quá, thì hỏi chỉ hiểu mơ hồ thôi là đây là thiện, đây là ác. Thêm một bước nữa chị đó sẽ thấy rằng là chánh ngát nó đều là nhân sinh tử, chỉ vì đã không còn đam mê. Tiệm đang có mặt bằng có mặt đủ được. Bước đầu thì làm giả tôi viết niệm xứ chỉ quan sát mình đang...

Đã không còn đam mê, tín. Em đang có mặt bằng, có mặt đủ được bước đầu thì làm giả, tôi viết niệm xứ chỉ quan sát mình đang đi, đang đứng, đang nằm, đang ngồi, đang giận, đang buồn, đang thích, đang ghét. Sao nó biết thêm nữa là đây là thiện, đây là lẽ rồi, sao đừng bỏ luôn tất cả, mà chỉ còn biết là đây, nó đang sanh diệt ấy, biết không?

Chính là cái giai đoạn này, hành giả mới thấy là mọi thứ khổ. Khi mình giải quyết định, đây là khổ, đây là tập. Đó chứ, lúc cái rồi là đây là khổ, trong đó nó có chị nhá đi rồi khổ khác nha. Mà nhớ cái đó. Cái trong về bóng đá, trong đó nó còn tiền nhất nữa, chỉ còn có cái gì là khổ, cái gì là tập. Coi ngoài tha máy ra, tất cả đều là khổ.

Đến nỗi, nhớ như vậy, đạo để xét rốt ráo nó cũng là khổ đế. Đứt trắc nghiệm nhanh giúp đỡ đầu giữ, mở hơn bị đảo để là gì đó? Đó là mấy tâm sở đúng không? Mấy tâm sở, nó có phải là của nó còn ở trong cái khuôn ngã vô thường không?

Quay lại sau lưng, mấy tâm sở nó còn nằm trong danh, trong sắc, không còn chỗ bóng đá chìm trong đó. Cái khi nào cần thì mình đem đi, chớ đừng lấy chứ. Lấy cái hộ mình, cầu với mình không có chỗ nào không cần. Bằng cơm xoài đúng không? Mà mình chồng họ cho đúng không? Nhưng mà mình gọi chung là nguyên trời mình, cái từ này trái xoài theo đúng không?

Chỉ có ghế là mọi thứ rồi là khổ hết. Nhưng mà trong đó, trong nguyên cái khổ này, khi nào nói lên đập đấy là ta rút riêng cái tham, cái thích trong khổ, lấy riêng cái đó ra thì nó gọi đây là nhân, tập. Khổ nó có cái tên đặc biệt, gọi là tập đế. Em sẽ không rời ngũ đòng có đóng khổ tu đó. Nó mới rút riêng ra nói cái này là con đường quá khổ, nó có tên là đạo đế, hiểu không?

Bây giờ, cũng như chữ “phiền não tức Bồ-đề, sinh tử tức Niết-bàn” là một, là chỗ đó. Hiểu không? Bây giờ hiểu chưa ạ?

Nguyên cái cục khổ này nó cứ lẫn lẫn lẫn lẫn, mà mình nên là cứ đề. Cái bán chánh đạo này không dám làm lơ đâu. Trong nhóm mình tạo, mình nói giờ mình chỉ phát triển nó vừa đủ để mình sang người khác. Tổng ân thì chính kiến của mình, chứng kiến người ta mới dùng có hai đó là cái kính nhân quả và biết chánh tướng.

Thì mình chỉ có mẹo nhỏ là giữ gìn, quạt để làm lành lánh dữ, để trốn khổ, tìm vui, hiểu không? Còn cái chánh tư duy là người ta muốn đến cái cứu cánh giải thoát của mình. Thế thì như vậy là đủ để sang, hiểu không?

Mà đã vậy, lâu lâu mới sinh nhân thiên, làm đúng không? Cho nên mới có vụ con rùa mù, nhớ không ta? Nhớ không? Cho nên nó là cái lý do tại sao mình nghe đạo thì mình nhận ra những cái điều mà chộc trời đó, giờ mình biết rồi.

Nhìn cái đám hồi tối, nguyên Thái Nguyên nó bây giờ là mặt ghê, cơm gạo áo tiền nó làm cho mình ảnh hưởng cái đường trung học rất là nhiều kiểu khác nhau. Nhìn cái điện áp với mình, nói lên cấp vũ khí mình nghèo quá mà mình cũng phải đi làm, mệt, khi già quá sẽ không muốn đi tu nữa. Chứ đó bây giờ lúc mấy giờ nước vẫn đề nữa không còn nằm ở giữa giàu nghèo, mà nó chỉ qua cái gì trí niệm tin tạm quý, hiểu cho nên.

Điện áp là chết nào cũng cần hết. Nghèo quá mà phải đi làm gì đó là do thứ vũ khí vẫn đề, đúng không? Nhưng mà khi mà có phước bố thí rồi thì sao? Đam mê không có chuyện đi du học tu học từ lúc là lọ, và các vùng khác đúng không? Thiếu mấy tiếng Pháp khác phải có hết để cho mình mới là được thỏa mãn về tài chính, để nhìn tớ đặt tên có đường cho thoải mái, và để cho anh thoải mái về...

Hết để cho mình mới là được thỏa mãn về tài chính. Rồi mình có đủ điều kiện tâm lý để mà chuyên tu tịnh bền miên mật thành khẩn gì, hiểu chưa?

Bài giảng này nghe lại nói không bằng giảng trực tiếp. Giọng của tôi nói, nếu mà gặp mặt trực tiếp, còn giọng nghe là người ta nghe, nó nghe giọng cho nó chua. Mà giọng Kim Dũng Nhí khó nghe lắm, nghe chuyện nữa mẹ tôi. Chỗ lớn thì cứ nói đi, chờ giùm nó tiếc cho mà không có viết nội dung, mà lại chút xíu cái giọng có oanh vàng lắm, nó có chỗ bầm truyền cảm và truyền nhiễm hay không cũng dừng.

Cái này là tập vương mà. Năng này rồi bây giờ cát bụi còn nghe không? Các nhi? Con nghe không? Hai thằng mày có bầm được bài giảng sáng nay không ta? An của nắm được. Sáng nay mà không nóng lắm nha, tôi nói lần nữa, tôi không có bao giờ mà đại đột làm nói chuyện mà kêu gọi người khác nghe tôi giảng, vì cái ê thằng ngu không có kể được. Nhưng mà chỗ nào dưới đây là nội dung cần thiết thì tôi cũng phải bầm môi nói thiệt.

Mà cái bài giảng lên nghe mà vẫn sáng nay, mình đọc qua, tránh ra nhìn thấy không có gì khoe, cái gì khó hiểu quá. Nhưng mà nếu mà dựa mà chửi mấy giấy mà hiểu được cái bàn chân là nó sâu banh xác luôn các bạn kìa. Sao? Ok.

Sao mình sặc rồi? Bây giờ là tới kinh tiếp theo, là cái tên gọi là kinh Lộ Thế. Là sao? Sáng nay mình học được về cái loại tu sĩ bên Ấn Độ. Bên Ấn Độ nó có nhiều loại tu sĩ, có gọng dận tu sĩ là ăn mặc kiểu trang phục, cái màu sắc rất là đặc biệt. Nhưng mà có những cái kiểu tu sĩ mà coi như không mặc gì hết, tìm kiếm Pali rồi. Đã chia là cái có nghĩa là Lộ Thế.

Lý do Lộ Thế là điều thứ nhất là nói rằng từ xưa nay thấy ăn ngon mặc đẹp thì cái nào nó mới có cơ hội nó được nuôi dưỡng. Còn bây giờ ăn uống thì khó khăn, khắc khổ, mà còn không mặc gì hết, cho nó nóng, cho nó chết luôn. Bây giờ nó, cái thằng này nó khổ quá thì chuyện đạo đức, phật gì hết cho nó làm gì, cho nó nói cho nó chết luôn. Bây giờ nó, cái thằng này nó khổ quá thì chuyện nhỏ nó không có cơ hội. Nó nói sang xôi chỉ cái loa mà đi rất cao, nên nó lo cái điện lạnh, dàn nóng, không còn ngứa côn trùng chích tốt rồi. Nóng quá, lạnh quá, hiểu không? Chịu để nhờ tập trung

như vậy đó, cho nên nó không còn vấn cái đầu. Nó lo cái vụ mà thích cái này, ghét cái kia, theo đuổi, trốn chạy cái này cái nọ, hiểu không?

Tao học có niềm tin như vậy đó, nó không quen. Ba là rõ như mình đang thấy kỳ, vì Bát Chánh Đạo còn phải thể hiện là cái hình thức như vậy nha, rồi nói là cực đoan. Rồi đó là thứ nhất.

Thứ hai, người ta cho rằng mình nên là sống ở đời là mình càng hạn chế cái chuyện nợ này. Một miếng cơm bỏ vào miệng là mình mắc nợ. Ba tấm, một miếng áo khoác lên người là mắc nợ. Bây giờ là mình ăn là ăn hạn chế tối đa luôn, mà mặc tự nhiên khỏi mắc luôn, coi như cái mắc giảm tối đa cái vụ này. Cho anh nợ thì cái nợ xấu mà nó cần nhiều quá, trời khó phát triển.

Đi biết người xấu không nợ với nhà băng, mua mấy nhà hàng có tiếng, nhằm ngân hàng quốc tế. Người nợ nhiều, quốc gia nợ nhiều thì khó phát triển đúng không? Lệ trên lề nội chủ trương là bớt nợ thì điều gì nó tốt hơn.

Cái thứ ba hỏi nói rằng nó làm mình càng có nhiều nhu cầu, thì mình càng xâm phạm các quyền lợi và cái sức...

Nó tốt hơn cái thứ ba. Nói rằng nó làm mình càng có nhiều nhu cầu, thì mình càng xâm phạm các quyền lợi và cái sức sống của chúng sinh khác, đúng không?

Ví dụ như để có một cái tấm vải để mình mặc, coi thử có biết bao nhiêu chúng sanh đi vì nó bị chết, đúng không? Rồi cái gì để vận hành các nhà máy, rồi phải có điện đóm, rồi máy móc cơ khí hoạt động. Coi như là nó đến với chuyện chết biết bao nhiêu cây xanh. Làm bây giờ bao nhiêu cái bất lợi, ví dụ mà mày giết chóc chúng sanh.

Hiểu không? Có đang nói... tôi nói là tôi vẫn còn ăn mà ngon lành, coi như nó là vậy. Đây là những lý do mà cái này nữa. Thứ nhất là họ... cái thẳng hạ thân để nói, chứ thẳng nào mà nó tiêu mà cứ bị...

Có biết cái phiêu du kháng chiến không? Làm vườn không nhà trống cũng không biết luôn. Có nghĩa là khi mà nhà không có gì để ăn, gì không có gì để hái, thì coi như địch tràn vào. Địch cứ nói... tối như rằng là tiểu lộ vẫn yên.

Thì đó, họ là... tôi làm vậy là cái kiểu tiêu thụ kháng chiến. Mẹ, mà nó khổ dữ, nói lung tung. Nó có người hiểu hay không? Xong mà tôi đâu đó luôn. Nhớ lắm rồi, không hiểu mới ghê chứ. Mục tiêu kháng chiến, làm vườn không nhà trống.

Vâng. Thời gian nói nhiều là để cho bà con hiểu cái chữ loại đó là sao nha. Rồi thì cái này nè, không biết tới ông ngồi đạo ghen. Anh hỏi nè, ông... ông gì ta? Cái ông mà... cái ông mới là hoàng tử áp thải ra nguồn từ từ ra nhờ một người nữa. Nó là ông anh đi chơi cùng ngày. Ông tới nổi nào ngày hôm nay hỏi cái này nè.

Thằng hỏi gì chờ nói ngày chứ. Hiện giờ ở Ấn Độ có lục đại môn phái, giống như có lục đại môn phái rồi đó, nghe không? Động Khánh Thành, Hoa Sơn, Thiếu Lâm, năm vậy đó. Thì Ấn Độ rồi đó. Ủ, coi như là cũng có lục đại môn phái, là do sáu vị giáo chủ đứng đầu. Ông nào cũng tiếng tăm lừng lẫy hết.

Thì một trong sáu đó là Lý Danh, là quốc... các nhà nhớ nha. Mà ông này nghe suy nghĩ là không có cái... cái ngoại hiệu này là nó nhiều lý do. Thứ nhất là tới người ta nói chuyện với anh khá... không nghĩ là xong.

Còn danh thái là nắm bắt cái này, chắc giữ chân tình tạo mới dịch ký. Kênh thái là liên kết. Làm ứng dụng, vũ trường tu hành, em buông bỏ càng nhiều càng tốt. Cái trình độ tu chính của một người tu là thể hiện qua khả năng buông bỏ, chứ không phải sở hữu.

Người ta có được cái gì, cái tài sản, và phải dựa vào cái gì? Trong ta lại bỏ được cái gì. Hiểu không? Thành quả tu hành nên nhìn vào cái việc anh đã bỏ được gì, chứ không phải là đang có được cái gì, kể cả về tinh thần hay vật chất, đều như vậy hết.

Đẹp không? Hòa vẫn nói rằng tôi có, tôi có... thì không bằng cái là tôi đã bỏ được bao nhiêu tham, bao nhiêu sân, bao nhiêu si, bao nhiêu ái mạn kiến. Hiểu không? Tại vậy.

Thì chữ tu hành chuẩn nhất là tôi đã có được bao nhiêu thiện pháp, và thứ hai là tôi đã bỏ được bao nhiêu phiền não. Với kiểu hay nè, cái bang của ông Tấn công, một cái túi, cái số túi mà mình đánh giá là cái tên đó là coi như trường lão cấp cách nào. Nếu mà một túi, hai túi là vất vả. Phật lên có tám túi, ví như là lên cái hàng, mà bao nhiêu cao thủ võ lâm con cái bang ở đây là không có vất vả, túi không vội, có khả năng buông bỏ cho nên vui biết bao nhiêu.

Rồi luôn còn gì hết. Hôm nay nó bị... sẵn. Tôi nói ông này một chút xiu đó lạc đề, nhưng nó quan trọng. Tôi nhớ tôi vẫn rồi, nhưng mình dành cho bé cười ở trong này là chú quan điểm Giáo Pháp và...

Đó lạc đề, nhưng nó quan trọng. Tôi nhớ, tôi vẫn... rồi mình dành cho bé cười ở trong nỉ là chú.

Quan điểm giáo pháp, cũng rất là giúp đạo Phật, giống đem ra làm vật ngang nhau mà giống ai. Một đoạn ngôn khởi nghĩa là gì? Ý kiến thức toán học của một đứa bé lớp 1 với ông tiến sĩ toán, đặc điểm nào giống nhau? Cá hồng, cá voi, không nhằm chế lại nhớ như vậy chứ đừng có nghe nó có điểm giống lên. Ngồi chung với thằng Phượng rồi lái xe thì hơi kẹt nha, giống như bị điên thì ông này nó không có cái này à?

Bây giờ con theo học trường xa mà theo trong lòng thôi. Trời biết, đất biết, con biết. Giờ có thể là phải biết chứ. Về mặt mũi con điện tử nói rằng rằng rằng cái này mà bây giờ kêu ông đi theo cửa nào đây? Trước thì cũng chết luôn đó. Cái nào là đệ, tào lao chứ không phải giải tán.

Những người bây giờ, 8 kiểu này lên kín với Cường, người giải tán. Mà kêu con về bên hết thì cũng dễ mặt quá. Em mặc quá, cháu mới kêu hai người tử lớn vô vọng, kêu thằng lớn nhất rồi không nói cũng nói.

Ông nói ta từng nói với con là mọi thứ đều là vô thường. Nhưng lạ ra đó, có cái vô thường, có cái vĩnh cửu. Mình tu hành hướng tới cái vĩnh cửu. Thăng lớn nhất, ông kêu thăng lớn, nhìn thăng lấy nhiều cái thăng đệ tử số 2, số 2 năm đầu anh em.

Mọi thứ đời là vui. Những mẫu túi đường, gương người tốt xấu thì nhá, buồn vui vô thường hết. Nhưng mà mình đi theo cái thiện. Giàu nó vô thường, nhưng mình đi theo cái vô thường thiện nó vẫn tốt rồi. Đi theo cái vô thường xấu... Nói xong cái nó không tắt hơi. Bác ơi.

Xong diễn viên Kim chết rồi thì hai ông đại ca này phải đứng lên là dám khoảng giấu chúng đúng không? Chì hai ông giần giữ gìn, trối nhau rồi. Chồng số một của ông nói rằng sư phụ đã từng giảng làm trên đời này là có cái vô thường, có cái vĩnh cửu. Chúng ta lấy các vô thường này để mà đạt tới cái vĩnh cửu, được cái bông đời đời bất diệt.

Ông buồn vui đều vô thường, có điều là mình nên theo cái vô thường thiện hơn là vô thường xấu. Không thể là hai người giỏi nhau. Chính vì chửi nhau cho nên nó anh có nhìn mặt nhau được nữa rồi mới chia đôi giày nữ da.

Cái vùng mí của ông thầy đó là tại sao mình chia ai đó? Tại sao mình nói chia? Em là bởi vì ông muốn phân tán lực lượng, mà khi nó phân ra thì nó mỏng, yếu đi để cuối cùng tự hủy, tự hoại. Nghĩa rộng là khả năng làm... để đó, nội dung không có làm.

8:10 ngon quá rồi, nhưng mà bây giờ trước hết trẻ đâu rồi? Bây giờ nhiều đứa nó ghi hay nữa, tao phải... sẽ thành ra làm 4 người, 8 lượng gì nữa, 16, 32, 64 phải không? Hi vọng vào đây mà đúng ngay các Phật giáo mình mất tại Ấn Độ cũng là do cái vụ đó, cũng vô cái vụ mà kia.

Mà thăng tịch rồi anh em mới là chia hai là cái là bốn người, kiếp 8 rồi cái 16, 32, 64, 5 hay 10 năm mấy rồi phẩm và Ấn Độ bao nhiêu đạo Phật luôn là... nhà. Cái vụ mà anh em chưa đề mà cái chữ về tình hình này, bây giờ nó đang tràn qua Thái Lan, là bây giờ mình thấy sữa rửa mặt nổi thì nó rất cẩn thận.

Nhưng mà đứng mặt chim là cái cảnh rẻ cực lớn, nó bị thấy mây trắng kia không bao cay luôn phát triển nào. Nhưng phát triển về mặt thương mại phát triển rồi mà qua ngày sao rồi, nhưng về mặt giáo lý đã bị làm lời giải.

Thiền mình vậy bằng một cái kỹ thuật. Tôi không có bàn về kỹ thuật, nó là cái chuyện cá nhân. Nhưng mà cái lý tưởng, nội dung hướng dẫn của thân ca là hoàn toàn không có thông tin khác cho anh em cục restore nhìn như trong đó. Nhìn nào thiết thực hiện ra. Con Heo Đất, cái đoạn đảo xanh em nào.

Thông tin khác cho anh em, cục restore nhìn như trong đó, nhìn nào thiết thực hiện ra con heo đất, cái đoạn đảo xanh em nào chồng cũng cục sáng trưng, với những kiểu nó dễ tu mà con. Có làm phụ nữ con ham đẹp, ham shopping, con của em ăn ngon em ạ. Chỉ được đánh đề, cứ là đến giờ con đến gặp sư phụ là cứ để cục trước mặt, nhìn nào thấy nó rất lắm.

Là sinh nhật bác rồi đó, rồi các diễn viên, có những người hồi trống đó, giống cái đó. Chị bị bệnh, biến là ganh tị, hiểu không? Không hiểu đâu. Điện tử của chửi tôi là bị. Những tài tử của tôi nói với con kia là phải kiểm cái cứ như vậy. Nó làm nó bằng luôn. Chưa kể là những cái ngôi vị mà quan trọng, quyền lực ở đâu còn thích lên mà nhớ tên anh đã thành công với dựa vào cái gì? Đạo hạnh của cái gì đó, mà chỉ dựa vào cấp ba chuyện đi với mây có bị mang tai tiếng hay không, thì mang tai tiếng là vô phương.

Điều đầu tiên, mình có một cái lý lịch. Thứ hai, có những đóng góp lớn lao nào cho xã hội, cho Phật giáo, để mọi người nhìn vào đều thấy. Thứ ba, có những quan hệ tốt với chính quyền, với các thành phần, trả lời là quyền linh, trong chính phủ lẫn các đại gia ngoài xã hội. Chỉ cần ba cái này cộng lại là vị đó đương nhiên có mặt ở trong cái hàng ngũ gọi là hội đồng Tăng Già Trưởng, của giáo hội và giáo thọ.

Như vậy là chết rồi, điều trị này có bị thấy điều kiện đâu. Cái mùi đó là một chút, có nghĩa là bị này không có cái best free, đúng không? Nhưng mà cái chuyện mà mình

không có bận, không có hấn mình là good rồi đó. Người ta cái gì cũng ổn định, vuông góc, có nói tên này nó không đen, chưa chắc nó màu trắng. Nó không đen, chưa chắc nó bảo cho nó đi, nó ra, hoặc là cười nha kẹt. Cái vụ đó của tôi nói như thế nhé em.

Cho nên, tôi đang nói mà cái vòng lớn như vậy đâu có gì thế. Nói lấy rõ hơn, có thêm chút ít hiểu biết về cái ông bí danh thẳng nào ta bị đâu cũng có tình ý anh hát nha. Tiếp theo rồi làm nam tách bớt cái là vì sao? Là vì với Pháp Sanh là con trai ông này, với em Xuất Thần cũng là con trai của một người, vụ công an ninh đối ngoại của ông nó gần. Gia thế của ông nghe cái lý danh cố ý anh nói là nội dung là cái cương lĩnh giáo lý.

Còn bây giờ bỗng nhiên cũng không khác trong lục đại môn phái của cotton là mất cái nick. U xà lá vô là con bò mà thu xa lánh là cái chuồng bò. Cái ông này khi mẹ không chờ già đó là lại xong nó ngay chóc cái chuồng bò cho nó lớn lên rồi ông nó cái lý là tới mẹ đặt. Nhưng mình đã gắn luôn cái nó vô, gắn luôn với mua cho nó là không để dùng. Bàn Ấn Độ đã bình thường.

Mình ở Việt Nam, mình có văn hóa, mình có tâm linh trong nhận thức mình, nghe đó. Hai kỳ hiểu không ta? Chứng minh tích lan cái có một chuyện này, tính Lan có tới 1 tỷ bị tên là anh nude, 1 tỷ thì tao là anh đang 31 tỷ bị lên là viên cô la là hỏi chi. Bây giờ không biết đèn gắn cái lên trên cái bản quán của bị đơn có xinh quá tụi nó vô.

Ví dụ như là anh duda, vệ sinh a a noodle Washington, năm ý là erodible ODA. Không phải là bức chuyện nhỏ chút. Toyota label anh luôn nude hay là anh đeo đụng với ông khác làm gì có cái Honda mà. Ở đây có hai ông mà nếu có sao mà mới đèn kiểm cái chỗ nào mà nó nhỏ hơn được không anh? Anh không ra chân lý. Người xưa, người bên gốc đó nó khóc như đứa, nó như vậy nha.

Hôm nay ông ấy nói với ngày ngày anh đang nói cái này, không nói cái ông này nữa. Nó không này nữa, không có quan điểm giáo lý như sau. Thứ nhất, ông tự nhận...

Anh đang nói cái này, không nói cái ông này nè. Nó nói lên hai quan điểm giáo lý như sau.

Thứ nhất, ông tự nhận ông là cái gì? Toàn là những cái gì trên đời cũng biết. Đó là quan điểm thứ nhất.

Quan điểm thứ hai, ông nói rằng sự có mặt của mình trong cuộc đời này, những buồn vui, tất cả đều là do nghiệp cũ, quá khứ. Cho nên hôm nay anh làm, anh hạn chế, từ hạn chế cho đến triệt tiêu, không tạo ra nghiệp mới nữa. Nghe thoáng thì giống như Phật giáo, nhưng có điểm gì khác?

Triệt tiêu nghiệp mới bằng cách nào? Là hạn chế bớt động tay, động chân, không có làm gì hết, hiểu không? Không làm cái gì đặc biệt hết. Không bố thí, không gì hết. Không sát sanh, không trộm cắp. Ăn rồi cứ trần truồng ngồi nè, hiểu không? Điện thoại tốt nhất, động tác nhẹ nhàng, biết hết. Và coi như là bất cứ khi nào đi, đứng, nằm, ngồi, ngủ, thức, là lúc nào cái trí mà ngự trị trong cái hũ chậu của mình, hiểu không? Đó là nhận biết.

Thứ hai nữa, ông nói rằng tất cả mọi sự có mặt ở đời này, buồn vui, thịnh nghịch, nó đều do tiền nghiệp. Bây giờ mình không muốn có mặt ở cái cõi tào lao đó nữa thì mình đình công toàn diện, không có làm cái giống gì hết, nghe kịp không? Như vậy đó là cái giáo lý mà ông nói.

Rồi bây giờ bên đây, Đức Thế Tôn, sư phụ của Ngài nói làm sao với vụ này? Ngài mới trả lời: ai đến đây có nói đến con đường giải thoát, nhưng mà thông qua giới, tâm.

Thứ nhất là thanh lọc thân nghiệp rồi khẩu nghiệp bằng giới. Trên cái nền tảng sạch sẽ của thân nghiệp, khẩu nghiệp ấy, thì tâm mới là trong sạch.

Tập một có nghĩa là lìa bỏ năm thiện. Tập hai là ở lại trong sạch bậc một, trong sạch bậc hai, là lìa bỏ cái niềm đam mê đối với các tầng thiên đã đắc. Rồi bỏ luôn cái niềm

đam mê trong tất cả cõi tái sinh. Thì đây mới chính là cái con đường mà chấm dứt nghiệp cũ lẫn nghiệp mới.

Bởi vì đặc đạo là gì? Đặc đạo là xong cái nợ cũ mà không quay thêm cái nợ mới. Mà cái nợ nó bị còn, nghe chưa? Mỗi vị A La Hán mà đặc quả đó là xù không biết bao nhiêu nợ cũ.

Chỉ biết coi như là cái vị tướng tượng. Ví dụ nghiên cứu mới, đẹp xấu luôn. Đức Thế Tôn khi mà Ngài Đặng Ba La Mật, Ngài hướng, chưa hết, cái tên không ta? Bao nhiêu năm dài hết. Nhưng mà có một điều, trong mấy chục nghìn, gì đó, Ngài tạo vô lượng nghiệp xấu còn có vòng tay đó là còn quá chị ạ. Ở gần 3.000 năm rồi, bây giờ nó đắp cái nhà.

Hai cái cách làm sao nó mà cái chân tường là chống được càng nhiều càng tốt để cho gió đi qua, là cái sàn nhà khỏi quét máy quét. Làm sao cho dễ uống nước chè Bảo Lộc, uống nước lã, tín đồ rồi, với tu sĩ đều nước lọc hết. Bây giờ là ba cái gì nó ra cái vi pháp gì đó là tâm giáo dục, dạy nước lọc bằng vải luôn, trông chờ bà.

Hạn chế là trí mà mình nó đang... Ví dụ mình chia lẽ này cái tôn giáo chúng chia hai phe đó. Ông cũng chia, nó dạy nó vô đó. Mình bèn phát triển thì có một phe nó chủ trương đó là dzambhala, có nghĩa là mặc áo da trời. Cứ mặc để, làm sao, chơi nguyên như vậy, không thêm bớt gì hết.

Tụi tui nè, cái thứ hai là xe tâm, có nghĩa là mặc gì thì cũng quá thảm. Mặc kì quá, thôi thì mặc, nhưng mà mặc giống mít tinh giảng. Bộ phim bộ, có nghĩa là không có kiểu dáng đặc biệt, chỉ cần áo có tay, quần có ống là được rồi.

Giống mít tinh giảng à, bộ phim Bộ. Có nghĩa là không có kiểu dáng đặc biệt, chỉ cần áo có tay, quần có ống là được rồi, chứ không có kiểu dáng đặc biệt.

Và đặc biệt là không có những... mà bởi vì cái số của chúng sanh mà nó chết do có quá trình làm gây là đã đủ để mình mắc nợ rồi. Còn tạo nên nó, quá trình mà gọi

nhượng, người giặt sã... nó còn biết bao nhiêu tuổi nữa. Cho nên người ta chơi màu trắng cho nó, nó bớt tội.

Cho nên hôm nay Ấn Độ nó có hai phe. Mình có xe đầm sen là màu trắng rồi, nó ra đủ đủ được có màu gì hết. Tên người mà chỉ lấy con bò mà thờ em thôi hê. Mùa đông vì này có chiều đó, hẹn thứ hai tập ba tập.

Như mình là chủ trương như vậy mà nói cái này, nó nhớ, nó phải câu chuyện tào lao rồi. Cô giáo hỏi mấy em học trò trong lớp: đứng lên trả lời câu hỏi, muốn người ta tha lỗi em thì trước hết phải làm gì? Nói giùm trước hết là mình đã phạm lỗi à? Và chính xác.

Chỉ ở đây, bỗng vũ trường sống làm gì hết là không có lỗi. Nghe cái... không. Nhưng mà mình đúng không? Anh muốn không có lỗi, không phải là ăn được yên, không phải làm gì mà chuyện thần tiên lại không làm bậy, và anh đã làm những điều tốt.

Chị nhờ cái tốt này nó mới trở thành ra là nhiên liệu để mà nó đẩy hỏa tiễn anh rồi. Giận không? Thiện pháp, mình nói chuyện với heli âm tiếng hai đêm luôn. Thiện pháp này chỉ là cái đệm để mà đẩy hỏa tiễn đi nha, chứ còn nó thì đi, em nó không ai ăn nhậu được gì nó đâu. Nhưng mà nó dùng nó để mà phóng nó qua khỏi, ra khỏi vào tâm sự kiện. Còn nghe không?

Chứ mình cứ nói đi, mình không có thấy mặt nhau với gớm nhỉ. Anh em gặp thì bao nhiêu cái điện áp mình luôn làm nó chỉ có cái giá trị là đẩy mình lên cái giàn phóng thôi cho nha. Thì nó các bạn cũng không còn bên kia nữa.

Không muốn có lỗi thì đừng làm gì hết, thì nó kì quá đi chứ. Các vị tưởng tượng có bị gì tới tôi làm gì mà biết. Có bị hai đứa con bị nó, tội bây làm... Bây giờ mà mệt quá, bây giờ tội bay đừng làm cho má mệt nữa được không?

Trong hai đứa con, có hành hướng sang làm như sàng hướng: một là nó vẫn sinh hoạt bình thường, vẫn quét nhà, hút bụi, nhưng mà nó hạn chế những chuyện phiền. Còn

đứa thứ hai là nó cứ ngồi yên như thế này, và nó nói: “Đừng làm cho má mệt nữa.” Nó không thèm làm gì hết.

Thì ngồi như thế này thì cái gì chọn đứa nào? Cái nước nha. Đừng có bị đau lưng. Nó bị là thần kinh phân liệt mà cấp một mà coi như nó bị tiểu nhân cái điện chết tự nhiên đó là nửa cái lồng xô ở phía trước, cái này là bệnh, các bệnh nhân sự không à. Mình phải chọn cái thứ nhất.

“Mày lại đừng làm cho má mệt nữa. Mày đừng làm cho má mệt nữa.” Nó vẫn hút bụi, nó vẫn quét nhà, nó vẫn nấu ăn, nó vẫn rửa chén, nó vẫn giặt đồ, nó vẫn đi học, nó vẫn làm mọi chuyện bình thường. Nhưng mà nó lược ra bớt những cái làm cho má mệt, những lý do mà có nguy cơ tạo nên cái nét nhăn lên gương mặt xấu của má nó.

Ok, như vậy là xong rồi đó. Như vậy là cái nghề ngày anh đang nhăn tin ba nhà giải thích chồng nghe này: để bên này là vậy đó, bên em là vậy đó. Cũng đồng ý làm mọi thứ. Là có một phần đời sống là do nghiệp tạo, sinh tử là do nghiệp tạo, nha.

Do nghiệp sinh tử. Nhưng mà có một điều để giải quyết, không phải là mình cứ là tốt đủ bó gối ngồi yên, mà phải hành thiện lẫn ác. Nhưng mình có những đứa tào lao nó nằm viện để nó trốn cổ, tìm vui. Còn ở đây thì chúng tôi hành thiện lẫn ác, vậy nó còn chèn buồn vui nữa.

Cái này có hiểu luôn không? Khánh Sự giống một người có tiền để đi trồng răng.

Thiện lẫn ác vậy, không còn buồn vui nữa.

Cái này có hiểu không? Khánh sự giống như một người có tiền để đi trồng răng, có người để dành tiền đi nhổ răng. Khác giống như đứa thẩm mỹ, để dành tiền để mà [âm nhạc] giống như mấy ngày Tết, bốn trái là ba trái là vừa đủ xài, tính chị lừa đảo đọc sai chính tả từ Cây Dừa Đủ Xài, mạng gì em đi cho cá tráp bồ thì em thấy vợ đi thẩm mỹ bơm đủ xài, chứ không có sợ vợ ăn cơm nhiều quá hết xài à? Có cái gì đó.

Nhưng mà có cái nhà hàng xóm lại không tin, trả bồi chôm chôm ở nhà nó làm, nghe ăn trộm với chôm đủ xài đó.

Nói chuyện bây giờ có người yêu thì để dành tiền để đi lắp cái này, thêm cái kia vào cơ thể người. Có người để dành tiền để bỏ bớt cái gì đó ra khỏi cơ thể. Có người đi nhổ răng. Có người đi làm tiền để đưa chồng. Gần đây chưa có người hàng điện lăm, nát để trốn khổ tìm vui.

Cái chữ tiền này, rạch dưới nhé. Còn gói kẻ thành điện lăm át, để không còn khổ vui. Thiện ác nơi khác nhau, ok?

Không biết nó hiểu hay không, thì là nội dung bản kênh này đó, là như vậy đó nha. Mà nếu mà mình chỉ biết rồi mình ráng cắn một là không hiểu, hay là coi thường thấy cũng kỳ. Cái thấy nghe hoài ngọ hoàng. Nhưng mà say bét.

Tôi nói cho các vị, em nói chuyện động trời. Cái ly cà phê mình uống một triệu lần có thể chỉ có một thứ cảm giác, hay không có phát hiện gì đặc biệt. Nhưng mà một cái bàn kinh Phật thì không phải như vậy. Mỗi một lần mình nghe, mỗi một lần mình đọc lại, đó là một lần thấm thía khác. Mà nếu mà các vị không thấy cái gì mới, đừng... Cái đó không phải là do kênh, mà do cái đầu nó không chịu mở, không chịu mới hiểu.

Bây giờ nó lớn lắm ra cái chị cứ lên đó mới như vậy không. Khi mà một đó là cái lời dạy của vị Chánh đẳng giác, mắt nhìn thấu ba cõi luân hồi suốt ngàn đời với nó, cầm được mà tao động vào. Mà tôi thấy lần một là nghe là người một thứ, 100 ý anh không phải là kinh cũng gì mở đầu của tao nó cũng xui cái gì kịp chưa chắc các vị biết những cái vị pháp sư Tạng thuộc lòng như vậy mà cách chơi, quên vẫn các chơi cũng lọt kênh, các ra đọc thuộc trong đầu nó khác nhưng mà tối bằng mắt nó khác rồi.

Cứ mỗi lần lý và đầu phải chẳng phát hiện là nhiều cái chuyện động trời trong đó. Tôi nói chuyện nghe nhẹ cái gì nấu ăn gì cũng như một nó rồi. Chừng đó nguyên liệu gia

vị là đủ, nhưng nếu một người mà chí thú đam mê trong cái nấu ăn đó, họ không ngừng cải tiến và phát hiện ra lắm chuyện về tiêu, về cái gì, về củ tỏi, có đúng không?

Nhờ hiểu sâu, hiểu rộng, biết nhiều về từng đĩa, từng đĩa, từng tứ với nghĩa là nhiều món. Trời ơi, rất tạo ra những kết hợp phải nói thân thẳng có đó, không cần những món được không.

Mình đang nói những... À quên, có một lần tôi thấy một cái chuyện đó lạ đó, là hỏi giá ăn rau lâu vẫn vờ đâu. Nó đem nó đi phết, nhúng vào dầu, dầu xấu hết, để nó lấy ra là mấy cái lá nó giòn rụm. Huế mạnh tươi đó, nó có cái mùi vị khác mà cái quế mà nó giòn rộm, mấy cái mùi vị nó khác, cái gì biết không? Thử là...

Thì cái đó là cái tay mà nó phải đam mê nấu ăn, nó mày mò, nó phát hiện ra nhiều cái. Những cái phát minh của người nấu ăn nó đi ra từ những tai nạn rồi, biết không? Lỡ tay rồi thấy hay quá, cái nó cho nó làm ở công thức luôn. Mình nghĩ chắc tao phải đặt tiền, đặt không? Nó mới nghĩ lắm. Có tai nạn, tai nạn mà ra nghe em. Mà có rất nhiều cái phát minh khoa học từ những tai nạn, với việc initial là đừng phát hiện ra từ cái...

n tai nạn mà ra, nghe em. Mà có rất nhiều cái phát minh khoa học từ tai nạn với việc. Initially đừng phát hiện ra từ cái phút bánh mì bỏ quên. Người cái gì đó không móc Google. Truyện Kiều trong tâm tư của người ta nha. Cái gì cũng nhớ được.

Di truyền hình trực tiếp insulin là nó được phát hiện từ một cái miếng bánh mì cũ, lên nấm lên mốc. Mà nhớ nha, cho nên mỗi của bài kinh mà đào càng đọc nhiều lần thì càng phát hiện ra lắm điều thú vị. Mình nếu mà không phải hiện rồi, không phải kêu nó cũng gì mà cái đầu chúng ta cụ gì. Ok?

Mà có thẳng nó qua Trung Quốc hay mà thay đổi, phải lựa con. Còn cái nhất cái đầu, nó bị nuốt sống. Mình đã xài quá nhiều quá thì cái đó lẽ dè bị đám ồn ào. Còn cái thứ

mà coi mấy người mở đầu cách suy nghĩ lúc chết, cái nào mà giá trị của nó chưa có được sử dụng cùng tin tôi tìm nhân tin còn nguyên nè.

Bây giờ mình đọc. Còn cái vụ các mình học nó vụ khác mà kinh khác bằng chứng khác là cái gì? Tao bữa nay mình chỗ quá nhiều nhỉ. À, khi mình ăn bánh xe rồi đi chúng tôi là xin lỗi để trở về bà mê chút cái quy.

Một ngày vui, ngày mai mình gặp nhau mà không ở bên ai cho Mai đi với quý đưa đường cũng giản lâu dữ vậy trời. Cảm ơn, cảm ơn chủ nhà chơi karaoke nhạc Bolero, nhạc trữ tình. Vật trai dù ở.

Vì [âm nhạc] sao, sao ý. ừ ừ